

ZDISLAVA

*V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda.
Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň.
Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid:
V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením:
Naleznete děťátko zavinité do plének a položené v jeslích.“ (Lk 2,8-12)*

Radost z narození Božího syna, který je uprostřed svého lidu, ať nás provází v celém roce 2021

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Martina Davídka	3
Duchovní slovo	
Adventní duchovní slovo Mons. Jana Baxanta	4
Adventní dopis seniorům v litoměřické diecézi	5
Obnova kulturního dědictví	
Klášteřínský kostel v Kadani z projektu IROP	6
Události	
Červená středa v litoměřické diecézi	7
Z diecéze	
Vyhlášení výsledků soutěže Noci kostelů	8
Výtvarná soutěž V srdci paní Zdislavy	11
Vzpomínka	
Rozloučení se s. Marií Andělou Kostrhunovou	12
Rozloučení s P. Benno Benešem SDB	13
Výročí	
25 let od prvního vydání časopisu Zdislava	14
Představujeme knihy	
Jezuliatko mezi nami	16
Etika 2	16
K výročí	
Svatá Zdislava slaví 800 let hudbou	17
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	18
Kalendárium	
Kalendárium na prosinec	19
Vzpomínka	
Rozloučení s P. Antonínem P. Kejdanou OFM	20
Zprávy	
Zprávy z diecéze	21
Charita	
Dobrovolníci v době covidové	22
Tříkrálová sbírka 2021	23
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	24
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	27

Na obálce:
Šimon zapaluje
1. svíčku
na adventním věnci

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
25. ročník • 5. číslo • 30 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Milí čtenáři,

s koncem roku 2020 přichází 5. číslo Zdislavy. Je to číslo poněkud výjimečné, protože připomíná čtvrtstoletí existence tohoto časopisu. Možná skromně, bez zbytečného humbuku, ale přesto upozorňuje na to, že nenápadný počín biskupa Josefa Koukla před 25 lety, kdy požehnal tomuto diecéznímu zpravodaji, měl dalekosáhlé důsledky. Mohli a měli bychom se zastavit u faktu, jak důležité je Boží požehnání, které přichází skrze kněžské nebo dokonce biskupské ruce. Mnohokrát jsme slyšeli rčení: „Kněžské ruce, které nežehnají, v pekle zčernají“. Je to sice rčení lidové, ale skrývá v sobě, kromě hrůzné informace, také něco pozitivního. Totiž, že v opačném případě skrze kněžské ruce přichází do světa obrovské požehnání.

Možná jsme v tomto roce, který pomalu končí, zažili skutečnost církve poněkud jinak, než bylo obvyklé. Nejen že jsme si mohli uvědomit, jaká je milost, že jsme směli v minulých časech svobodně chodit do našich kostelů a kaplí, že jsme mohli pořád mnoho věcí dělat společně, že jsme denně nemuseli pročitat nová a nová vládní a hygienická opatření..., zkrátka že jsme mohli žít normálně, tedy řádně. To je také způsob života, kterému církev dává přednost. Aby věci běžely obvyklým způsobem. A letos bylo tolik věcí mimořádných. Tedy mimo řád, nebo můžeme také říci - neřádných.

Vyrovnávali jsme se s tím ve farnostech nebo v našich komunitách či rodinách různě. Až na výjimky jsou opravdu katoličtí křesťané ve společnosti těmi, kteří představují stabilitu, a platí také věta, kterou se učí studenti teologických fakult: „Silná církev, silný stát“. Kdyby česká společnost ve veřejných prostorách dodržovala vyhlášené normy tak důsledně a disciplinovaně, jak činili katoličtí křesťané v kostelích a společenstvích, mohla by ke konci roku na tom být určitě z mnoha hledisek lépe. Všem, kdo se chovali řádně, patří poděkování.

Musím složit poklonu kněžím, kteří sloužili Božímu lidu v tomto roce za často extrémních podmínek až do krajnosti a vystavovali svůj život riziku nákazy. Někteří se také nakazili a zakusili na svém těle účinky viru. Jak často na to veřejnost zapomíná. Jsou to kněžské ruce, které křtí, pozdvihují chléb a víno, a pak podávají Nejsvětější svátost oltářní. Jsou to tyto ruce, které udělují rozhřešení, pomazávají nemocné, když udělují svátost v nemoci, a někdy i biřmují umírající na lůžku. Jsou to kněžské ruce, které žehnají. To všechno je možné, protože to byly ruce biskupa, které na ně byly vloženy a kněžím byla svěřena správa svátostí i svátostin.

V této době se nedají při bohoslužbě ani stisknout ruce, a výzva: „Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje!“ pomalu upadá v zapomnění. Nicméně skrze stránky časopisu Zdislava mohu přání pokoje poslat všem čtenářům a ujistit je, že vánoční chvála od nebeských zástupů: „Sláva na výsostech a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení“, platí i pro ně.

S přáním požehnaného roku 2021

Mons. Martin Davídek

Adventní duchovní slovo

litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

Adventní duchovní slovo

Bratři a sestry, milí přátelé,
drazí diecézani,

všechny Vás v závěru letošního, tak zvláštního, roku zdravím ve jménu Páně s přesvědčením, že by snad nikomu z nás nikdy ani na mysl nepřišlo, že budeme prožívat to, co jsme v uplynulých měsících a dnech zakoušeli a byli nuceni překonávat. Koho by kdy napadlo, že tak oblíbené supermarkety, mnohými nešťastně nazývané „chrámy“, budou ve svých provozech a odděleních s rozmanitými výrobky omezeny otevírací dobou i uzavřením některých z nich. Nepřipoušteli jsme si, že bychom někdy mohli přistoupit na zahalování značné části obličeje rouškami, a to téměř ve všech prostorách, pokud zůstávaly přístupné a otevřené, kde jsme se jindy pohybovali zcela samozřejmě jako svobodné bytosti. Nikdy bychom nesouhlasili s tím, aby děti nechodily do školy a studující mládež, aby místo svědomitého a pravidelného získávání vědomostí, neodlučitelně spojeného s jejich ověřováním, zůstávala doma u svých PC, NB či tabletů. Že by se rodiče, event. prarodiče, zvláště těch nejmenších žáků a žákyň, rázem ze dne na den stali jejich domácími učitelkami a učiteli, na to bychom jindy nepřistoupili. A aby se v kostelích a náboženských slavnostech nekonal veřejné bohoslužby s tím, že je lze nahradit

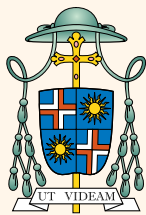
sledováním televizních a rozhlasových přenosů, vydrželi bychom to jen na čas, nikoliv natrvalo. Nepostihnu všechny sféry života našich bližních, ani života vlastního, ale je to až neuvěřitelné, že malý, cizí, zákeřný a houževnatý virus způsobil ochromení snad všech oblastí prostředí, ve kterém se pohybujeme jako lidé. Častokrát jsem si i sobě odpovídal na otázky po smyslu šířící se pandemie, ale odpovídal jsem také mnohým dalším, upřímně smýšlejícím bratřím a sestrám, věřícím i nevěřícím. Nemohu přijmout jednoduché konstatování, že Pán Bůh nás letos tím vším trestal a trestá. Bohu přece nikdy, to je nemyslitelné, nejde o jakousi škodolibou radost z toho, že by se na nás, své děti, díval, jak trpíme a strádáme. Vždyť nemohl mít žádné uspokojení z toho, když jeho syn Ježíš byl posmíván a krutě týrán až k smrti. V žádném případě ho netěšil „meč bolesti“, který byl vržen do srdce a duše matce Marii, již si s důvěrou a láskou vybral za matku svého syna. Letošní rok, zatím ještě plný bolestí, nemocí, ale i smrtí tak mnohých našich starých i mladých bližních, období tolika omezení a opatření, zákazů a nařízení, doporučení i varování, je rokem Páně. Bůh nikoho neopustil a nikdy neopouští! Má však mnoho důvodů nás upozornit na to, že lze i z vážných a často i smutných okolností získat životní zkušenost, vytříbení charakteru, zvládnutí obtížných sklonů naší povahy, ověření si statečnosti dospělého člověka a opravdovosti křesťana, chápajícího smysl oběti a ochoty nasadit se pro druhé bez ziskné vypočítavosti. V posledních

době se ozývají i takové názory, že svět po pandemii bude jiný. Nesdílím zcela tento názor. Svět totiž nemůže být jiný, resp. především lepší a krásnější, jestliže se my sami nezměníme k lepšímu, když díky zkouškám, které jsme trpělivě snášeli a v nich s Boží pomocí obstáli, svým skromným dílem pomůžeme zkrášlit svět, plod Stvořitelových rukou.

Letošní adventní doba, závěrečná fáze náročného roku 2020, nám může nejen připomenout, že „adventem – očekáváním“ vyhlížíme něco nového a krásného, ale že jsme vlastně celý rok žili v adventním duchu: vyhlíželi jsme a stále ještě vyhlížíme, očekávali jsme a stále ještě očekáváme uzdravení nemocných, překonání pandemie, když toto smrtelné nebezpečí ještě sužuje tak mnohé na celém světě. Připravujeme se na příchod Ježíše Krista každým adventem, avšak ve skutečnosti každým okamžikem, otevřeným pro Boží vládu v nás. Ono malé a škodlivé virové „ens“ nemá schopnost příchod Páně ovlivnit, a už vůbec ne zvrátit.

Drazí přátelé, přeji Vám požehnané Vánoce a požehnaný nový rok 2021. Ze srdce Vám všem děkuji, že jste vytrvali ve víře, že jste si vzájemně pomáhali, že jste se obětovali jeden pro druhého, i když to nebylo pro Vás jednoduché. Nepochybuji, že jste statečným prožíváním vpravdě neobvyklého a těžkého uplynulého roku vyspěli a duchovně dozrávali. Bůh buď s Vámi! Na přímluvu Panny Marie Bůh žehnej Vaším rodinám, celé naší diecézi!

Váš + Jan

Moji drazí přátelé v Kristu,
sestry a bratři,

při zahájení letošní adventní doby jako času přípravy na Vánoce 2020 Vás všechny srdečně zdravím s ujištěním, že Vašeho věku, jakkoliv pokročilého, avšak plného životních zkušeností, si velice vážím a spoléhám na Vás jako na své vzdálené pomocníky a spolupracovníky v šíření Kristova evangelia v naší diecézi. Příklad svého života dáváte, jsem o tom přesvědčen, dětem a vnoučatům, někde už i pravnoučatům, ve svých rodinách. Životních zkušeností a Vaší moudrosti se Vaším drahým rodinným pokračovatelům nikde jinde nedostane. Jste opravdu nezaměnitelnými činiteli v působení, ve výchově a v celkové formaci svých potomků. Všude jinde, ve školách, vzdělávacích a výchovných institucích, v rozmanitých zaměstnáních, tam, kde se rozvíjejí jednotlivá povolání, která si Vaši drazí vybrali, a pro která jste je podporovali nezanedbatelným způsobem, získávají a získávali jistě mnoho dobrého a prospěšného, užitečného pro druhé lidi. Co jste však Vy jim vložili do jejich srdcí, to tam nemohl dát nikdo jiný než Vy sami. To se také nikdy neztratí.

Těší mě, že Vás mohu takto oslovit a využít této předvánoční doby k tomu, abych Vám sdělil alespoň něco z toho, co nyní nosím sám ve svém nitru. Začnu konkrétní poznámkou k současné pandemické době. Ze všech stran slyšíme o tom, že senioři, mezi něž také patřím, jsou vysoce rizikovou skupinou stran nákazy virové choroby „coronavirus-19“. Musím zcela otevřeně vyznat, že Vás všechny obdivuji, s jakou poslušností dodržujete všechna ne zrovna přijemná epidemiologická opatření. Jste mi i příkladem, abych i já se snažil o věrnější dodržování všeho toho, co se od nás, starších osob, očekává.

Adventní dopis našim drahým sestrám a bratrům, prožívajícím své stáří v naší diecézi

Co mě však obzvláště radostně překvapilo, byly a jsou zprávy, které jsem z různých domácností naší diecéze dostával a ještě stále dostávám, s jakou ochotou jste byli připraveni pomáhat v distanční domácí výuce školačkám a školákům, dětem Vašich dětí, které musely zůstat ve svých zaměstnáních. Víím, že ne všichni z Vás jste pedagogy na slovo vzatými, ale Vaše dobrá vůle přispět svým, třeba malým dílem, výchově a výuce svých vnoučat, mě ohromuje. Jen těžko bych si dovedl představit sebe na Vašem místě. Spolu s Vámi tvrdím, že děti, a především mládež bez pravidelné školní docházky, bez pravidelného každodenního režimu, by zaostávala a jen velmi těžce by doháněla to, co v plodném čase vnímání a vstřebávání znalostí by se nenávratně ztratilo.

Dalším důvodem mého dopisu je mé vděčné uznání, že nebezpečně se šířící těžce léčitelná choroba Vás nezastrašila a nezdolala tak, abyste si zoufali a jen naříkali. Víím, že někteří z Vás jste byli nuceni podstoupit právě v této zvláštní době i léčení svých jiných chorob. Mnozí jste obstáli, a to jistě i díky našemu českému, někdy i námi samými zpochybňovanému zdravotnictví, které dosud má vynikající zdatné lé-

kaře a obětavé zdravotní sestry s pomocným personálem, bez jejichž neobyčejné odborné erudice v oboru, bychom zůstávali „na holičkách“. Myslím i na ty z Vás, kteří jste bez vlastního zavinění zůstali sami, bez účinné pomoci druhých, svých vlastních příbuzných, protože jste se stali posledním článkem Vašeho rodu. Pokud se tyto řádky mého dopisu k Vám dostanou a budete je číst, pamatujte na to, že se na mne můžete kdykoliv obrátit s čímkoliv. V životě jsem se setkal s lidmi, kteří bolestně pociťovali samotu, neboť to byla spíše opuštěnost. O samotě, nikoliv v samotce, lidský jedinec může přežívat určitou dobu, avšak v opuštěnosti, s pocitem, že nikoho nemá a že celý svět na něho zapomněl, v tom se žít nedá. Krvácí totiž srdce! I kdyby něco z toho, ne-dej Bůh, Vás potkalo, zavolejte mi, prosím, vyhledejte mne, ptejte se po mně. Budu rád spolu se svými spolupracovníky hledat možnosti, jak Vám nejrychleji pomoci. Už nyní spoléhejte na mou modlitbu a požehnání.

V Kristu Váš

Mons. Jan BAXANT
biskup litoměřický

OBNOVA KLÁŠTERNÍHO KOSTELA V KADANI Z PROGRAMU

I v letošním roce probíhaly v klášterním kostele Čtrnácti svatých pomocníků v Kadani restaurátorské práce, které se nyní pomalu blíží ke svému dokončení. Připomeňme, že obnova celého klášterního areálu začala již v roce 1995 za významné finanční podpory města Kadaň a Ministerstva kultury. Od roku 2016 probíhá obnova klášterního kostela, financovaná prostřednictvím Ministerstva pro místní rozvoj z Integrovaného regionálního operačního programu, opět s finanční podporou města Kadaň.

Začátkem roku 2020 byly dokončeny restaurátorské práce na nástěnné výmalbě v severní lodi, poté se restaurátoři firmy Brandl přesunuli do hlavní lodi, kde byly sejmuty všechny přemalby z 19. století, pod kterými se objevily souvislé plochy ornamentálních i figurálních maleb z roku 1614. Restaurování nástropních a nástěnných maleb v hlavní lodi bylo dokončeno v létě, „kadaňské nebe“ bude jedno z největších překvapení pro budoucí návštěvníky kostela. Podrobně se nástěnnými malbami zabývá studie Mileny Bílkové, která vyjde v časopise Oblastního muzea v Chomutově „Památky, příroda, život“.

Po odstranění lešení z hlavní lodi se restaurátorské práce přemístily k hlavnímu oltáři, oltáři Čtrnácti svatých pomocníků a kazatelně, které se restaurují na místě. Zbylé boční oltáře byly v několika etapách převezeny do restaurátorských ateliérů v Praze a nyní se začínají osazovat v kostele. Z důvodu kolize nově objevených nástěnných maleb sv. Františka přijímajícího stigmata a Krista ve vinném listu v čelech obou bočních lodí kostela s barokními oltáři došlo k přemístění oltáře sv. Františka do kaple sv. Kříže, oltář Panny Marie byl ponechán na místě, ale bez nástavce, který bude prezentován samostatně v kapli sv. Antonína Paduánského. Při pracích na oltáři Čtrnácti svatých pomocníků našli restaurátoři Zuzana a Lukáš Brotánkovi několik mincí a drobností, které zapadly za dřevěný kryt menzy. Byť ne-

jde o opravdový poklad, je to milý doklad barokní úcty ke Čtrnácti svatým pomocníkům v Kadani.

Souběžně s restaurováním mobiliáře probíhá i restaurování náhrobních kamenů týmem Jana Brabce. V jižní lodi byly v létě 2017 za barokními zpovědnicemi odkryty náhrobní kameny rodu Fictumů ze 16. století. Protože budou opět zakryty zrestaurovanými zpovědnicemi, byly připraveny formy z lukoprenu pro budoucí odlitky náhrobních kamenů, které budou zpřístupněny v muzejní expozici. Historické zhodnocení a odborný popis bude publikován ve sborníku „Sepulchralia“, vydávaném Ústavem pro dějiny umění AV ČR.

Pod kruchtu byl umístěn náhrobník Magdaleny Fictumové z Kolovrat, jejíž hrob byl objeven v jižní lodi v roce 2019. Původní rakev, ve které ostatky paní Magdaleny spočívaly, byla zcela rozpadlá, proto byla vyhotovena rakev nová, byl proveden důkladný antropologický průzkum Janou Kuljavceva Hlavovou z Ústavu archeologické památkové péče severozápadních Čech v Mostě a skenování lebky Centrem pro dokumentaci a digitalizaci kulturního dědictví FF UJEP v Ústí n. L., které v budoucnu poslouží k rekonstrukci její podoby. Ostatky byly uloženy v nové rakvi do původního hrobu 27. května 2020.

Kompletační práce měly být původně hotové do konce letošního roku, ale z důvodu množství nečekaných objevů i potíží spojených s nouzovým stavem, které tempo prací zpomalily, bude realizace prodloužena do poloviny roku 2021. Dokončeno by mělo být restaurování oltářů a kazatelny, osazeny by měly být zrestaurované varhany, chórová mřížka, mříž k oltáři Čtrnácti svatých pomocníků, čtyři pole lavic a šest zpovědnic. Instalována budou nová svítidla, zprovozní se nová elektroinstalace. Dokončovat se budou i podklady pro digitalizaci do speciálního uživatelského programu, který bude návštěvníkům k dispozici v nově instalovaných informačních kioscích.

Závěrem roku bude možné shlédnout na Youtube krátký dokument „Nadílka objevů“, který připravuje Petr Liebscher z Městského muzea v Kadani se svými spolupracovníky, kde budou všechny letošní práce a s nimi spojené objevy prezentovány.

Na realizaci restaurátorských prací se podílejí: Restaurátorská umělecká společnost Brandl, firma GEMA ART GROUP a.s., sklářský ateliér VITRAJ a firma A. Q. Attentus Qualitatis

Lada Hlaváčková

(s využitím podkladů pracovníků Městského muzea v Kadani)

Foto: L. Hlaváčková, L. Gavenda a P. Liebscher

IROP V ROCE 2020

ČERVENÁ STŘEDA V LITOMĚŘICKÉ DIECÉZI

Den připomínky všech pronásledovaných pro svou víru

3. ročník veřejné připomínky lidí pronásledovaných pro víru – **Červená středa** – se uskutečnil ve středu **25. listopadu 2020**.

K účasti na této akci se připojily také některé farnosti v litoměřické diecézi.

Smyslem iniciativy bylo připomenout si všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru.

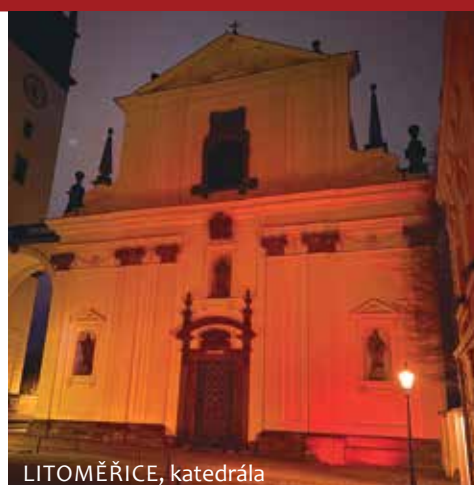
Česká biskupská konference se tak společně s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR každý rok připojuje k iniciativě křesťanské organizace Aid to the Church in Need. Akce se v tentýž den konala na dalších místech ve světě - mj. v Londýně, Bratislavě, Vídni, Budapešti, na Filipínách.

V Praze proběhla dle aktuálních epidemiologických opatření mezinárodní konference o pronásledování pro víru ve třetím světě, kterou bylo možné sledovat online přes facebookovou stránku.

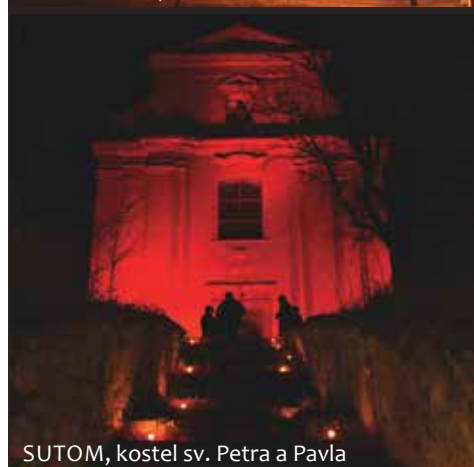
Některé farnosti litoměřické diecéze se podělily o své fotografie nasvícených objektů a též o záběry z aktivit konaných během Červené středy, které si můžete prohlédnout ve fotogalerii.

Redakce

Foto: M. Marková, M. Davídek, D. Faustus

LITOMĚŘICE, katedrála

SUTOM, kostel sv. Petra a Pavla

LITOMĚŘICE, kostel Věch svatých

Vyhlášení výsledků soutěže 12. ročníku

V rámci letošní Noci kostelů, která se konala 12. června, vyhlásilo Biskupství litoměřické na území své diecéze soutěž pro děti, mládež i dospělé s názvem „Po stopách svaté Zdislavy“, která se tentokrát nesla v netradičním duchu. Nejednalo se jen o výtvarnou soutěž, jako v předešlých letech, ale přednost dostala soutěž poznávací a vědomostní, se zaměřením na sv. Zdislavu, jejíž osmisté výročí narození si letos připomínáme.

Dětská soutěž s názvem „S korunkou sv. Zdislavy“ měla dvě části. V té první měly děti za úkol odpovědět na vědomostní otázky ze života hlavní patronky naší diecéze. Ve druhé části pak dívky vystříhovaly korunku, která byla k dispozici na soutěžním letáku, případně si mohly kreativně vyrobit svou vlastní. Také chlapci nepřišli zkrátka, když dostali za úkol vyrobit štít s erbem sv. Zdislavy. Děti se do soutěže přihlášily (většinou) s pomocí svých rodičů, když zaslaly e-mailem odpovědi na soutěžní otázky se svými fotografiemi v dobovém oblečení, s korunkou na hlavě nebo s rytířským štítem. Soutěž tedy zaměstnala nejen děti, ale částečně také rodiče, kteří své potomky v jejich snažení podpořili a těm menším i pomohli.

Soutěž pro mládež a dospělé s názvem „S vyobrazením sv. Zdislavy“ byla zaměřena na památky na území litoměřické diecéze. Zadáním bylo vyfotit a poslat e-mailem fotografii sochy, obrazu nebo vitráže, které zobrazují sv. Zdislavu.

Milé překvapení přišlo hned druhý den po Noci kostelů v podobě fotografií sourozenců Josefinky a Jonáše B. ze Žitenic. Naši čtenáři se mohli s jejich fotografií seznámit už i na obálce našeho časopisu Zdislava č. 2-3. Nápadité provedení, oblečení, včetně potřebných „rekvizit“, to vše přesně vystihlo zadané téma a zasloužilo si tak naši „Cenu poroty“.

V galerii soutěžních fotografií na straně 11 na vás vykoukne malá „princezna“ Anežka, Barborka v krásných modrých šatech a Josefinka s rytířem Jonáškem. V domácím prostředí se představují dobově oblečené sestřičky Markétka se Štěpánkou, která své tříleté sestře v soutěži pomáhala. Dále Veronika, jež si korunu vyrobila sama a vyzdobila ji podle své fantazie. Její bratr Tomáš se ujal role rytíře a na svůj nový štít připevnil Zdislavin erb. Sourozenci Veronika, Josef, Jan a Tadeáš spojili síly a připravili nápaditou „dobovou“ fotografii, na které prostřednictvím vlastních kreseb prokázali také své vědomosti o životě svaté Zdislavy. Štěpánka v modrých šatech nám připomněla, že ke sv. Zdislavě patří léčivá studánka. Stránku uzavírá roztomilá Leontýnka v červených šatečkách.

Sára Š. z Podbořan

A kdo je dívka v dobovém oblečení s rukama sepnutými k modlitbě s tajemným výrazem? To je svatá Zdislava tak, jak si ji představuje Sára z Podbořan. Na první pohled nás toto její ztvárnění zaujalo. Sára však dokázala překvapit i podruhé, a to svým malířským talentem. Nejprve se s rodiči pokusili vyhledat v okolí nějaké vyobrazení diecézní patronky, a když je nenašli, pustila se Sára do tvoření a obraz sama namalovala. Snímek s obrazem pak s rodiči přihlásili do soutěže pro mládež a dospělé. Nyní tento obraz sv. Zdislavy můžete spatřit na podbořanské faře. Sáře posíláme ocenění „Talent soutěže“ a to za nejvěrnější provedení sv. Zdislavy ve fotografii i kresbě.

Anežka K. z Děčína

Barborka C.

Josefínka a Jonáš B. ze Žitenic

Markétka a Štěpánka K.

Veronika B. z Děčína

Tomáš B. z Děčína

Veronika, Josef, Jan a Tadeáš K. ze Řehlovic

Štěpánka I. z Hovorán

Leontýnka C.

PŘÍBĚH O SVATÉ ZDISLAVĚ

NA MOTIVY POVÍDKY IVANA RENČE

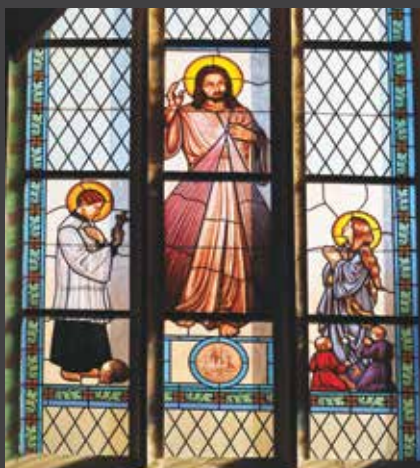
ZDISLAVA SE JAKO MLADÁ
PROVDALA ZA RYTÍŘE HAVLA.
PO SVATBĚ NA MORAVĚ SI JI
JEJÍ MANŽEL ODVÁŽÍ DO
SVÉHO PANSTVÍ NA SEVERU
ČECH.

VYTVOŘILO HLADŠÍ SPOLČO V RUPRECHTICÍCH :)

Dalším velkým překvapením letošní soutěže byl kreativní nápad „Mladšího spolča z Ruprechtic“, tedy dětí, které navštěvují náboženství v Liberci-Ruprechticích. Bratr Bernard Mléčka OFM a sestra Antonína Bílková OSF připravili společně s dětmi krásně nafocené a následně i graficky dobře zpracovaný komiksový „Příběh o svaté Zdislavě“. Ruprechtické spolčo zaslouží velkou pochvalu za nápaditost a výborné provedení. Do Liberce posíláme ocenění pro „Nejkreativnější kolektiv soutěže“.

Do soutěže pro mládež a dospělé se přihlásil pan Jiří Vopálenský se svou fotografií vitráže s vyobrazením sv. Zdislavy a sv. Aloise Gonzagy u nohou Krista, nacházející se v kapli chrámu sv. Mikuláše v Lounech.

Příspěvek do soutěže přišel také od Mgr. Jiřího Plecháčka z Tuhaně, který se podělil o fotografii sochy sv. Zdislavy, stojící u silnice mezi Dubou a Mělníkem, konkrétně v zatáčce mezi obcemi Medonosy a Chudolazy.

S památkami a vyobrazením paní Zdislavy se můžeme v litoměřické diecézi setkávat na různých místech, nejvíce na Liberecku v okolí Jablonného v Podještědí, kde žila se svou rodinou. Je to např. přímo u baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy, kde můžeme vidět sochu této světice, nebo na zámku Lemberku v kapli Seslání Ducha svatého na obrazu „Blahoslavená Zdislava udílí almužny“.

zdroj: zamek-lembek.cz/cs/o-zamku/Exponat-mesice

Letošní ročník Noci kostelů provázela spousta nesnází a omezení, která s sebou přinesla nákaza onemocněním Covid-19. Samotná Noc kostelů nakonec byla úspěšná, návštěvníci radostně přicházeli, a i když věděli, že vlastně tak trošku riskují, přesto se nenechali odradit.

Setkání se soutěžícími s vyhlášením výsledků dostalo na podzim své pevné datum a najednou opět zasáhla vládní pravidla o omezení počtu osob. Dodnes se situace nezlepšila a tak na setkání v tomto roce už dojít nemůže.

Děkujeme všem, kdo se letos do soutěže zapojili a odměny zasíláme tentokrát na adresy soutěžících domů. Doufáme, že se v příštím roce situace zlepší a společně se setkáme při vyhlášení výsledků dalšího ročníku.

Příští NOC KOSTELŮ se bude konat v pátek 28. května 2021.

Milena Davídková
koordinátorka Noci kostelů za litoměřickou diecézi

Projekt NOC KOSTELŮ 2020 se uskutečnil za podpory:

VI. ročník výtvarné soutěže

pro žáky MŠ, ZŠ, ZUŠ a jednotlivce
ve věku 5 – 15 let

Téma:

Svatá Zdislava – láskyplná hostitelka cizinců a poutníků

Zdislavina katolická víra a její hluboké přátelské sepjetí s Kristem působily, že byla stále plna lásky k Bohu i k bližním. Víme už, jak sv. Zdislava milovala svou rodinu, jak obětavě léčila nemocné a jak bylo její srdce citlivé k chudým lidem.

Podobně měla Zdislava soucit i s lidmi bez domova. Ve 13. století čelily země Koruny české nájezdům Tatarů z východu. Obavy o holý život vedly mnoho lidí k útěku z vlastních domovů. Pan Havel z Lemberka statečně bojoval proti útočníkům, aby České království ochránil. Paní Zdislava zas s pochopením otvírala prchajícím bližním dveře a poskytovala jim střechu nad hlavou.

Středověké město Jablonné se rychle rozvíjelo. Bylo postaveno na známé obchodní cestě z Prahy do Žitavy, a proto se stalo i vítanou zastávkou mnoha poutníků. Někteří se doslechli o dobrotivosti sv. Zdislavy a toužili se s ní setkat. Paní Zdislava nikoho neodmítla. Poutníky ráda pohostila a všichni byli vděční, že mohou vzájemným rozhovorem obohatit své poznání a společnou modlitbou vzdát chválu Bohu.

V cizincích a poutnících viděla sv. Zdislava obraz Krista a proto jim sloužila, jako by to byl on sám.

Pokyny pro soutěžící:

Milí rodiče, učitelé a vychovatelé, seznamte se s životním příběhem svaté Zdislavy, který Vám zde předkládáme, popovídejte si o něm s dětmi a hledejte společně s nimi vhodné náměty k výtvarnému zpracování. Pokuste se dodržet zadané téma, komise k tomu při hodnocení přihlíží.

Formát: čtvrtka, kreslicí karton, papír (formát max. A3)

Technika: libovolná (malba, kresba, grafika, koláž, komiks atd.)

Práci prosím vřadu čitelně označte:

jméno a příjmení, věk dítěte - důležité pro zařazení do správné kategorie!

adresa domů (případně na školu)

funkční e-mailová adresa na rodiče nebo učitele pro další komunikaci (zasíláme jednotlivě pozvání na vernisáž a vyhlášení výsledků, aby byli všichni včas informováni)

Výtvarné práce můžete zasílat do 28. 2. 2021 na adresu:

Klášter dominikánů, ul. Klášterní 33, 471 25 Jablonné v Podještědí

(obálku označte: V srdci paní Zdislavy)

Výstava všech prací: v ambitech kláštera dominikánů v Jablonném v Podještědí od **1. května do 15. července 2021.**

O vernisáži a vyhlášení výsledků vás budeme informovat na adresách a e-mailech, které přiložíte k výtvarným dílům!

Informace můžete průběžně sledovat také na facebookové stránce:

facebook.com/vsrdcipanizdislavy

Poslední rozloučení se sestrou Marií Andělou Kostrhunovou

Ve středu 25. listopadu 2020 jsme se mohli v litoměřické katedrále rozloučit se sestrou Marií Andělou z řádu Navštívení Panny Marie, založeném v roce 1610 sv. Františkem Saleským se sv. Janou Františkou Frémiot de Chantal. Sestrám salesiánkám se také říká Vizitanky a na celém světě působí podle oficiálních údajů z první dekády třetího tisíciletí v Evropě, Asii, Africe i Americe celkem ve 153 kláštorech. V litoměřické diecézi sestry Vizitanky působily od roku 1950. Nejprve v Litoměřicích, poté v Liběšicích a naposled do roku 2007 v Chlumci u Ústí nad Labem. Odtud se přesunuly do Kroměříže do kláštera Milosrdných sester sv. Kříže, kde mají sestry vlastní klauzuru. Sestra Marie Anděla odešla tiše v Pánu v Kroměříži 20. listopadu 2020 ve věku nedožitých 95 let a 28 let od složení řeholních slibů, posílána svátostmi církve. Spolusestry se s ní rozloučily v sobotu 21. listopadu 2020 při mši svaté v kapli kláštera na Koperníkově ulici. V Litoměřicích za ni sloužil v katedrále sv. Štěpána zádušní mši biskup Mons. Jan Baxant a poté byly její ostatky uloženy do hrobu sester na litoměřickém hřbitově.

Při jejím pohřbu zazněla také slova svědectví o pozdním povolání, která napsala sama ve svém životopisu z roku 2007, a která jistě stojí za pozornost:

12. ledna 1926 jsem se narodila jako nejstarší ze čtyř dětí, byla jsem pokřtěna jako Anděla Magdalena. Za dva roky po mně se narodil bratr Josef, později Stanislav a sestra Tonička.

Rodiče měli malé hospodářství, ale velkou víru. Hlavní událostí celého roku u nás byla Slavnost Božího Těla. Nebojím se říct, že jsme měli vzorné rodiče, kteří nás vedli více příkladem než slovy.

Když mně bylo asi 5 let, šla moje sestřenice do kláštera a já jsem říkala, že budu také sestřičkou. Naše sousedka, učitelka, na to řekla: „Bude-li Pán Bůh chtít, tak budeš.“ Pán mne k tomu vedl dlouhou cestou, ale touha po duchovním ve mně byla vždycky. Do školy jsem chodila ve Velkých Pavlovicích. Ve třetí třídě jsem byla u prvního svatého přijímání a v téže roce u svátosti biřmování. Pan kaplan, který nás vedl, nás učil účt k Božskému Srdci Páně a ke slavení prvních pátků.

Po vyjití školy, bylo samozřejmostí, že zůstanu pracovat u rodičů v zemědělství. Tatínek měl radost, že jsem do všeho vnikla, jak na poli, tak u dobytka, dovedla jsem se postavit ke každé práci. V protektorátu bylo mnoho těžkostí a těšili jsme se, že po válce bude lépe. Na konci války, při přechodu fronty, jsme ztratili tatínka, zemřel 24. dubna 1945. Začala jsem hospodařit s maminkou. V roce 1958 jsme museli vstoupit do JZD, kde jsem pracovala. Ráda jsem se věnovala výzdobě kostela. 28. května 1966 zemřela maminka.

Foto: Martin Davídek

Komunita sester vizitank před stěhováním do Kroměříže v klášteře na Chlumci u Ústí nad Labem (15. 5. 2007). Sestra Marie Anděla je vpředu na levé straně, napravo je Matka představená Imelda Marie.

Tehdy bratři již byli ženatí, sestra vdaná a já jsem měla zajištěné bydlení u bratra. Božím řízením jsem v prosinci 1966 šla jako hospodyně na faru k P. Oldřichu Zburníkovi, administrátoru na Vrbici okres Břeclav. Bratranec P. Josef Valoušek mně jednou řekl: „Ty si tady žiješ a tam pan farář na Vrbici má starou maminku a nikoho nemůže sehnat.“ Několik měsíců mně trvalo, než jsem řekla: „Pane, jestli chceš, abych tam šla, tak to zaříd, já se nikomu nebudu vnucovat.“ A děly se věci, za týden jsem se stěhovala na Vrbici. Je jisté, že Pán Bůh nikoho nenutí, jen nabízí, člověk musí říct své: „Ano“.

Protože byl důstojný pán hodně aktivní, dostal v roce 1971 na vybranou: buď mu vezmou státní souhlas nebo do pohraničí. Tak jsem se 18. června 1971 stěhovali do Bulhar okres Břeclav, excurrando Milovice a Pavlov. Po duchovní stránce důstojný pán mohl využívat pastorační i mimo farnost. Jako palestinský poutník jezdil hodně promítat o Svaté Zemi, všude tam kde byl zájem. Jeho zásluhou byla v Nazaretě na nové bazilice v listopadu 1971 instalována také česká mozaika Panny Marie mající pod pláštěm náš lid. V říjnu 1988 se jeho zdravotní stav zhoršil a 5. listopadu zemřel v nemocnici ve Valticích.

Když P. Zburník zemřel, poslala mně, tehdy již Naše Matka Imelda kondolenci s poznámkou, že jak mě poznala, takovou že by potřebovaly. Za měsíc mi Boženka – rodná sestra Matky Imeldy, se kterou jsem se znala, volala, jestli by za mnou mohla přijet, což jsem neodmítla. Když přijela, zeptala se mě, co budu dělat? Jestli jsem někdy neuvažovala o klášteře... Domluvili jsme se, že od 13. do 26. dubna 1989 bych se jela do Chlumce podívat. V Chlumci jsem žasla, že i v mém věku je možnost vstoupit do kláštera řádu Božského Srdce, prvních pátků apod. Spočítala jsem si, co všechno musím udělat, zařadit a domluvit

jsem se, že 12. srpna 1989 bych nastoupila. S pomocí Boží, různých kněží a mých sourozenců jsem mohla 10. srpna odjet z Bulhar do Velkých Pavlovic a 12. srpna mě bratři a sestra odvezli do Chlumce do kláštera řádu Navštívení Panny Marie.

V úterý 15. srpna 1989 jsem byla přijata do postulátu. Do života řádu mě uváděla Naše Matka. Pracovala jsem nejvíce v zahradě, pomáhala jsem v prádelně, podle potřeby v kuchyni, úklid po domě a u nemocných spolusester. V neděli 25. února jsem měla obláčku a přijala jsem jméno Marie. Přítomni byli také mí sourozenci. 1. března 1992 jsem složila časné sliby a v neděli 26. února 1995 věčné sliby.

Ze sester, které nastoupily v Chotěšově, zůstala již jen Naše Matka Imelda Marie. Zájemkyně po převratu v roce 1989 přicházely a odcházely, vytrvala jen sestra Marie Consolata a sestra Marie Stanislava. Když jsme s Naší Matkou překročily osmdesátku, hodně jsme se modlily na úmysl, co máme dělat, co následovalo, patří už do naší řádové kroniky, bylo velké společné úsilí.

V našich řádových stanovách máme, že jsme své milé ve světě neopustily, abychom na ně zapoměly, ale abychom byly více prospěšné. Všechny, i ty, kteří se narodili a neviděla jsem je, chci doprovodit k trůnu Božímu, doporučuji je Srdci Páně, náruči Panny Marie a do ochrany andělů strážných. Nemohu říci: Já jsem to či ono... já jsem jen nástrojem, co se podařilo, bylo dílo Boží.

Proto Bože chválíme Tebe...

Buď milostiv dítkám svým, požehnej dictví svému, veď nás světlem nebeským a povyš až k trůnu svému, ať Tě plní vděčnosti chválíme na věčnosti.

Zdroj:

cs.wikipedia.org/wiki/Rád_Navštívení_Panny_Marie

Odešla salesiánská legenda – Benno Beneš

Tento svět opustil dne 1. prosince 2020 klidný a odevzdaný do Pánových rukou. Byl mužem hluboké víry a srdečných vztahů.

P. Benno Beneš SDB

- Narozen 19. dubna 1938, rodák z Oseku pod Krušnými horami nedaleko lázeňského města Teplice na území litoměřické diecéze.
- V roce 1944 začal chodit do první třídy základní školy v Oseku.
- Benno prožíval touhu být knězem už ve své rodině a také jako ministrant díky osobnímu kontaktu s kněžími z kláštera v Oseku a se sestrami boromejkami místního konviktu.
- Skončením války 1945 bylo místní obyvatelstvo včetně jeho příbuzenstva, přátel a též oseckých cisterciáků i boromejek postiženo odsunem.
- Po skončení povinné školní docházky nastupuje Benno na Vyšší průmyslovou školu chemickou v Mostě.
- Bezprostředně po maturitě v roce 1957 nastupuje na povinnou dvouletou základní vojenskou službu.
- Po ukončení školy a návratu z vojenských služeb bylo jeho první zaměstnání v chemické laboratoři Uhelného průzkumu v Oseku.
- Roku 1965 odchází do Prahy s cílem stát se salesiánem a knězem, ovšem v tajnosti, tj. mimo tehdy státem povolené církevní struktury. Proto zůstává Benno dál v pracovním poměru a nastupuje do Ústavu výzkumu paliv, kde opět pracuje ve svém oboru.
- Roku 1966 začal tajný salesiánský noviciát.
- V době zostřeného státního dozoru, v roce 1970 skládá Benno do rukou provinciála Františka Miši věčné sliby.
- Za dva roky mu uděluje poznaňský arcibiskup Antonín Baraniak SDB taktéž tajně kněžské svěcení.
- V roce 1973 je Benno jmenován členem provinciální rady a vikářem provinciála inkognito. Věnuje se mladým spoluprábrům přicházejícím do kongregace.
- Až po listopadu 1989 se Benno – jako i další skrytí spoluprábrtři – zveřejnil co by salesián-kněz a vikář provinciála.
- Stál při obnově salesiánských komunit, při zakládání či obnovování mnohých salesiánských děl v naší vlasti i při převzetí misie v Bulharsku. Zůstává však – a nyní už oficiálně – vikářem provinciála Ladislava Vika až do roku 1993.
- V tom roce je jmenován hlavním představeným donem Egidio Viganó na dobu 6 let provinciálem Salesiánské provincie Praha.
- Po skončení mandátu odchází do komunity při Sociálněpedagogické a teologické škole Jabok v Praze jako duchovní průvodce. (1999–2003).

- V letech 2003–2012 působil jako ředitel sedmičlenné komunity v Teplicích.
- Zároveň byl zaměstnán Biskupstvím litoměřickým jako výpomocný duchovní v diecézi až do roku 2017. V té době vypomáhal na požádání i v sousední diecézi Dresden-Meissen a taktéž přijímal pozvání na oficiální setkávání s bývalými odsunutými obyvateli Sudet.
- V důsledku angažovanosti na mezinárodní úrovni byla v roce 2015 Bennovi předána „Zlatá holubice míru“, prestižní světová cena za zásluhy o porozumění mezi národy.
- Poslední léta svého života strávil v Domově sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích, kde se o něj s příkladnou péčí a láskou staraly sestry boromejky i ostatní personál. Za tuto péči byl Benno velmi vděčný a často na ni poukazoval. Během tohoto pobytu Benno stále udržoval aktivní osobní a telefonický kontakt se spoluprábrty i mnoha známými.

Zemřel smířen s Pánem 1. prosince 2020 ve věku 82 let v Domově sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích.

***19. 4. 1938 – †1. 12. 2020**

Rozloučení s otcem Bennem se konalo v kostele sv. Terezie z Lisieux v Praze-Kobylisích o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie v úterý 8. prosince 2020 od 13.00 hodin. Obřad přenášela TV NOE. Po mši svaté bylo jeho tělo odvezeno na hřbitov v Praze-Žitově, kde bylo uloženo do salesiánského hrobu a kde bude také očekávat Kristovo vzkříšení. Zádusní mši svatou v Teplicích sloužil ve čtvrtek 10. prosince 2020 od 17.00 hodin litoměřický biskup Mons. Jan Baxant za účasti mnoha dalších kněží a salesiánů. Rozloučit se přišli i kolegové, přátelé a známí, kteří usedli do kostelních lavic. Na přání otce Benna místo květinových darů přispívali přítomní na salesiánské misie.

Ať Pán přijme do své radosti svého věrného služebníka Benna. R.I.P.

Foto: Dominik Faustus

25 let od vydání prvního čísla

DIECÉZNÍ ČASOPIS ZDISLAVA slaví v dnešních dnech čtvrtstoletí od vydání svého prvního čísla, které vyšlo **3. prosince 1995** o rozsahu 16 stran, tehdy ještě v černobílé podobě. Distribuci tohoto čísla zajišťovala přímo redakce a bylo jako první v řadě zdarma.

Vydáváním časopisu byla pověřena Římskokatolická farnost v Janově nad Nisou s redakční radou a šéfredaktorem Lubošem Rútou v čele. Hlavičku s logem časopisu navrhl Jan Hrubý, který už od počátku spolupracoval na grafické podobě periodika. Členové redakční rady byli z různých míst diecéze, čímž bylo zajištěno průběžné zpravodajství, šikovně pokrývající velkou část litoměřické diecéze.

Druhé číslo už dostalo „slavnostní adventní“ barevnou obálku, vyšlo na Štědrý den a stálo 6 Kč. První dvě čísla Zdislavy tedy vyšla krátce po sobě v prosinci 1995.

Roční předplatné na rok 1996 bylo stanoveno na 100 Kč včetně poštovného.

První ročník časopisu pokračoval začátkem února 1996 číslem 3, pod udělenou registrací MK ČR 7397. Tisk zajišťovala tiskárna v Semilech a distribuce již probíhala prostřednictvím České pošty.

V roce 1996 vyšlo celkem devět čísel a jedno prázdninové dvojčíslo. Čísla vycházela v černobílém provedení o standardních 16 stranách, jen dubnové číslo 5/1996 „velikonoční“ mělo barevnou obálku.

Druhý ročník (1997) začínal slavnostně číslem jedna, s barevnou obálkou, a stejně jako v uplynulém ročníku se zbarvila obálka jen o Velikonocích, zbytek čísel vycházel stále v černobílém provedení. V tomto roce vyšlo celkem deset čísel a jedno dvojčíslo.

Rok 1998 přinesl pro vydávání časopisu několik „technických“ změn. Předplatné se zvýšilo na 125 Kč, cena čísla na 8 Kč. Od března se tisk přesunul ze Semil do Jablonce nad Nisou. A od října přichází do redakce P. Michal Podzimek. Ke slovu se dostává také větší e-mailová komunikace, což urychluje mnohé výrobní procesy. I v tomto roce vychází časopis jako měsíčník, výjimku tvoří jen prázdninové dvojčíslo.

V dubnu 1999 se P. Michal Podzimek stává šéfredaktorem a v květnu se zapojuje do redakce Jan Macek, který se spolu s Janem Hrubým též věnuje grafickému zpracování a sazbě. V prosinci 1999 se vydávání Zdislavy přesouvá z Janova nad Nisou do Smržovky.

V roce 2000 vychází 10 čísel, z nichž dvě mají barevné obálky. Redakce pracuje ve stejném složení.

ZDISLAVA - měsíčník litoměřické diecéze
Ročník I., číslo 1
Datum vydání: 3.12.1995, 1. číslo zdarma

ZDISLAVA - měsíčník litoměřické diecéze
Ročník I., číslo 2
Datum vydání: 24.12.1995, 6 Kč

PRVNÍ ÚVODNÍK v historii časopisu (od Mons. Josefa Koukla):

Milí bratři a sestry,

adventem začíná nový církevní rok. A letošním adventem začíná také náš diecézní měsíčník ZDISLAVA. Advent je doba očekávání, očekávání té největší události světových dějin, totiž narození našeho Spasitele Ježíše Krista. Je to vlastně paradox: očekáváme něco, co se už stalo téměř před 2000 lety. Stejně však je to doba krásná, tak jako každé očekávání nějaké radosti. Je v tom však tichá otázka: jak dopadne moje setkání s Pánem, až podruhé přijde na konci věků?

I do tohoto prvního čísla ZDISLAVY se vkrádají pocity radosti, že dlouho plánované dílo se začíná uskutečňovat, stejně tak jako záchvěvy nejistoty, jak bude tento časopis přijat těmi, pro které je určen. Podaří se mu oslovit nejen ty, kteří pravidelně přicházejí do našich kostelů, ale i ty, kteří tvoří těch 20% katolíků, kteří při sčítání obyvatel se přihlásili k římskokatolické víře? Anebo snad osloví i někoho z těch, kteří teprve hledají?

Vkládám tyto naděje do rukou ochránkyně naší svaté paní Zdislavy. Prosím ji o přimluvu, aby ty námahy, které jsou s vydáváním časopisu spojené, nebyly nadarmo - a aby ona vyprosila hojné požehnání těm, kteří bez nároků na odměnu a s vynaložením mnoha hodin připravili a budou nadále připravovat tento časopis. Bůh uděl autorům i čitatelům hojnost svého požehnání, stálou vánoční radost a hojnost milosti do nového roku.

Váš otec biskup +Josef Koukl

duben 2001 / dvoubarevná obálka

březen 2004 / barevná obálka

květen 2005 / slavnostní obálka

Za případné nepřesnosti nebo chybějící data se předem omlouváme, zdrojem informací byly pouze tiráže jednotlivých čísel.

diecézního časopisu ZDISLAVA

únor
2008

první
změna
hlavičky

březen
2008

první
celobarevné
číslo

prosinec
2008

období
barevných,
kreativních
úprav
časopisu

září
2009

další
změna
hlavičky

číslo 1
2010

hlavička
časopisu
poprvé
v podobě,
v jaké ji
známe
dodnes

Také 6. ročník v roce 2001 nepřináší žádné výrazné změny, vychází 11 čísel, každé o 16 stranách, zatím převážně černý tisk, občas s obálkou v jedné doplňkové barvě. V tomto roce můžeme poprvé sledovat v tiráži i údaj o nákladu (počtu kusů) 1650 výtisků, který se v roce 2003 snižuje na 1500 ks.

Koncem roku 2003 se redakce přesouvá ze Smržovky do Šumburku nad Desnou.

V březnu 2004 do redakce přibývá vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer a v prosinci přichází Pavel Kusala, který se věnuje spolu s Janem Mackem sazbě a grafické úpravě časopisu. V roce 2005 se pohybuje náklad mezi 1350-1400 ks a vychází 8 čísel.

Začátkem roku 2006 přichází na post šéfredaktora Zdislavy P. Miroslav Dvouletý, který střídá po 7 letech P. Michala Podzimka. Redakce časopisu se stěhuje na děkanský úřad do Jirkova. V tomto roce vychází 11 čísel.

Ing. Jan Rosenauer se stává šéfredaktorem v roce 2007. Během roku pak vychází časopis o 16 stranách a též dvě rozšířená vydání o 28 stranách, v počtu 1500 ks. Náklady na výrobu jednoho čísla a jeho distribuci v té době byly vyčísleny na 20 Kč. Vydávání a objednávání zajišťovalo Vydavatelství IN s.r.o.

Počátkem roku 2008 přichází do redakce Petr Hudeček, který se ujímá redakční i grafické stránky, a poprvé se mění podoba hlavičky časopisu, přičemž původní logo je stále zachováno. Březnové číslo časopisu vychází v historii úplně poprvé v celobarevném provedení. V květnu se stává šéfredaktorem P. Martin Davídek. V tomto roce vychází devět čísel o 16 až 24 stranách.

Do prázdnin roku 2009 pracuje redakce ve stejném složení jako v předchozím roce. V září odchází P. Martin Davídek na studia do Říma a na místo redaktorky nastupuje Jana Michálková, s tím, že za obsah čísla odpovídá generální vikář P. Stanislav Příbyl. Na místo grafika přichází Miroslav Zelenka, který zajišťuje zároveň také tisk v Příbrami. Cena jednoho čísla zůstává na 20 Kč, dvojčíslo 40 Kč. V roce 2009 vychází celkem šest čísel a dvě dvojčísla.

V prvním čísle roku 2010 dostává časopis grafickou podobu „dnešní Zdislavy“. V hlavičce se objevuje litoměřická katedrála, znak biskupství a červený nápis nese hrdě jméno naší diecézní patronky. Počet stran se ustálil na čísle 24.

Mezi lety 2010 až 2016 pracovalo s Janou Michálkovou v redakci Zdislavy také několik spolupracovníků, mezi ně patřila např. Marie Koscelníková, Hana Klára Němečková, Zuzana Adamová nebo Pavel Šmolík.

Od roku 2016, od svého jmenování, za obsah čísla odpovídá současný generální vikář. Redaktorka Jana Michálková odchází z redakce Zdislavy po 8 letech, po dokončení časopisu 2/2017. Jen ten, kdo v médiích delší dobu pracoval ví, jak moc je taková práce náročná a vyčerpávající.

Od čísla 3/2017 do konce roku 2019 byla výkonnou redaktorkou PhDr. Magdalena W. Dvořáková. Od stejné doby po současnost časopis graficky zpracovává Milena Davidková, která se zároveň stará o redakci diecézního webu. Protože je zpravodajství úzce propojené, řeší časopis i po jeho redakčně-technické stránce. Fotografem, koordinátorem a dalším redaktorem je Dominik Faustus. Na vydání odborně dohlíží PhDr. Ondřej Bastl a s korekturami a distribucí pomáhá Marie Koscelníková.

S diecézním časopisem je spojeno mnoho desítek, možná stovek lidí, kteří se podíleli během čtvrtstoletí na jeho vycházení a na jeho existenci. Jsou to všichni ti, kteří ho podporovali finančně, pravidelně přispívali svými články, informovali, fotografovali, posílali, četli, korigovali, ale zejména také ti, kteří si časopis objednávali! Diecézní časopis **ZDISLAVA JE NÁŠ ČASOPIS**, je to **NAŠE KRONIKA!**

Dnes děti, které byly kdysi na stránkách Zdislavy vyfoceny při křtu, už mají svoje děti. A na stránkách stařícké Zdislavy je to všechno jednou provždy zaznamenáno.

A i když klasičnou potřebu informací z tisku dnes nahradil převážně internet, je mnoho lidí a zejména těch starších, kteří si raději informace přečtou v tištěné podobě.

Zároveň se pokoušíme život ve vašich farnostech přenášet i na web, v podobě fotogalerií, které pak můžete vidět také v časopisu Zdislava v tištěné podobě.

Papírový časopis si můžete schovat (narozdíl od webových stránek), a právě díky takovým čtenářům, kteří svá stará čísla nevyhodili, máme kompletní nascanovaný archiv všech čísel Zdislavy k dispozici na diecézním webu: dltm.cz/zdislava

Nyní vychází diecézní časopis v nákladu 800 ks. Poslední dobou zjišťujeme narůstající zájem o předplatné, a také, že nám na skladě žádné časopisy nezůstávají, takže v případě většího zájmu už nemáme. Předplatné pro rok 2021 je stejné jako loni, tedy 150 Kč, za které vám můžeme slíbit 5 čísel o min. 24 stranách.

Objednávky na e-mail: zdislava@dltm.cz

Všem příznivcům a čtenářům, bývalým i současným spolupracovníkům a přispěvatelům, moc děkujeme a přejeme požehnané svátky vánoční a krásný nový rok

Za redakci časopisu Zdislava Milena Davidková

Viliam Judák Jezuliatko medzi nami

Stalo se dobrou tradicí, že již třetím rokem se v předvánočním období nejen mezi slovenskou, ale i českou veřejností dostává publikace nitranského biskupa Viliama Judáka, věnující se Jezulátku,

kteří je letos, jak vyznívá z jejího názvu, opět „mezi námi“. Nabízená kniha nám chce být co nejlepším průvodcem blížícími se vánočními svátky, což vyjadřuje i její struktura, na kterou jsme z předchozích dvou dílů (*Jezuliatko prichádza*, 2018, a *Jezuliatko opäť prichádza*, 2019) zvyklí.

Ale vraťme se k letošnímu vydání knihy s názvem **Jezuliatko medzi nami**, jejíž první část pojmenoval autor *Kalendárium*, kdy v jednotlivých adventních a vánočních dnech představuje především starozákonní postavy (s. 15-155). Je vzácné, že prostřednictvím těchto velikánů máme možnost se co nejlepším způsobem i v této nesnadné koronavirové době připravit, a tím pádem pak plnohodnotným způsobem prožít narození našeho Spasitele. Vždyť kniha, jak můžeme číst v jejím úvodu, je věnována právě těm, kteří pečují o naše zdraví, bezpečnost a nezištně slouží pro dobro jiných v každé oblasti lidského života. Na čtenáře otevřejícího druhý oddíl knihy (s. 159-295) čeká přes pět desítek obohacujících, dobře čtivých zajímavých a poučných příběhů v podání domácích i zahraničních autorů, jež otec Viliam citlivým způsobem propojil v jeden uspořádaný celek s názvem *Zázraky svätej noci*. Celé dílo, podobně jako předchozí dvě, je provázáno několika tematicky laděnými reprodukcemi z dílny známého slovenského akademického malíře Andreja Zimky, které publikaci dávají světečnický rozměr.

Je na místě, abychom i prostřednictvím těchto řádků poděkovali hlavnímu tvůrci, tj. autoru této knihy. Z ní je patrné, že zrovna tyto adventní a vánoční dny patří mezi jeho oblíbené. Možná právě proto, že jsou to vzácné chvíle, jež nám umožní objevit Boha v podobě malého, bezbranného Dítěte. Člověku se tím dostává daru rozpoznat tajemství, které spočívá ve schopnosti vidět především srdcem. Zde jsou jeho slova:

Kontemplujeme bezbranné malé Dieťa, aby sme si uvedomili Božiu veľkosť a moc. Prichádzame k jasličkám a môžeme pred nimi stát s pokorou, ktorá človeka naplňuje práve vtedy, keď si uvedomuje svoju veľkosť a obrovskú zodpovednosť, ktorá z nej pramení. Vari v nás aspoň na krátky moment nezažiarila hlbšia pravda, tá časť

našho ja, ktorú si počas všedných dní ani neuvedomujeme? Hľadiac na Betlehem môžeme spolu s deťmi, ktoré sú schopné vidieť srdcom, vnímať narodenie Božieho dieťaťa ako čosi nesmierne dôležité a krásne, čo dáva dôstojnosť a zmysel nášmu bytiu a každému ľudskému životu s jeho radostami i bolesťami, s jeho zrodom i smrťou, ale aj víťazstvom. (s. 152)

Stojí za pozornost, že knihu vydává jubilující slovenské renomované nakladatelství Spolok svätého Vojtěcha, které si v letošním roce připomíná 150 let od svého vzniku.

Kniha je psaná ve slovenském jazyce, s nímž by si lehce měl poradit i český čtenář a je bezesporu vhodným vánočním dárkem nejen pro dříve narozené, ale i mladší generaci.

doc. ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, PhD.
litoměřická diecéze

Titul: Jezuliatko medzi nami

Autor: Viliam Judák

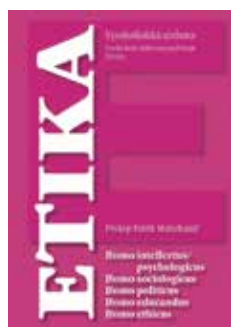
Nakladatelství: Spolok svätého Vojtěcha

Rok vydání: 2020

Vazba: pevná, 302 stran

Objednávky na: eobchod.ssv.sk

Patrik Maturkanič Etika 2

Kněz působící v litoměřické diecézi, v našem teplickém vikariátu, doc. ThDr. Prokop Patrik Maturkanič, PhD., CFSsS, je nejen v církevním, ale i v civilním prostředí znám svou bohatou literární činností. Využívám této pří-

ležitosti, abych prostřednictvím našeho diecézního časopisu Zdislava představil jednu z jeho knih, a tou je nedávno vydaná vysokoškolská učebnice *Základy etiky 2*. Tuto publikaci vydala regionální Vysoká škola aplikované psychologie v Terezíně, kde autor mimo jiné i celou řadu let pedagogicky působí. To znamená, že samotná materie této odborné studie je prioritně předkládána jeho studentům, ale jak je mi známo, tak okruh jeho vděčných čtenářů zasahuje i mimo školní sféru. Jinými slovy, knihu lze nejen otevřít, ale také praktickým způsobem použít například v práci ve farních společenstvích, kde může být dobrým průvodcem v jejich rozličných oblastech působnosti. Tím se dostáváme k pěti vymezeným okruhům, které mapují stejný počet kapitol, ukazujících na člověka a jeho přesah do zón, jakým je psychologický, sociální, politický, edukativní a v neposlední řadě aspekt společenského chování.

Abych byl zcela konkrétní, tak bych rád čtenářům - alespoň ve stručnosti - představil

druhou kapitolu s názvem *Etika společenského života – Homo sociologicus*. Hned v první podkapitole Maturkanič specifikuje několik vybraných společností, přičemž zrovna těchto deset společenských „vzorů“ nám může pomoci si blíže uvědomit, v jakých sociálních vrstvách se pohybuje i v našem (pre)evangelizačním terénu. Další oddíl, který zvlášť pro svůj farní apoštolát velmi vítám, je oblast manželského a rodinného života, kdy je dosti podrobným způsobem vysvětleno, jakými směry lze k nám svěřené duše přivádět, případně doprovázet, na cestě duchovního života. Je vidět, že otec Patrik není jen znalec teoretické vědy, ale poznatky napsané v této publikaci jsou provázány s jeho dvacetiletou praxí kněze, působícího v nesnadných podmínkách jižních a severních Čech. Předposlední část této již zmíněné kapitoly ukazuje na člověka, objevujícího krásu českého národa a země, která je už řadu let i mým domovem. Podobně, jako každá kapitola, tak i tato je zakončena oddílem, věnujícím se zcela konkrétním etickým pravidlům.

Je dobře připomenout, že knize *Základy etiky 2* předchází ještě její první díl s názvem *Základy etiky*, kterou vydalo již zmíněné vydavatelství v roce 2018, přičemž nastavilo charakter a strukturu navazující na zde představovanou studii.

Domnívám se, že i když kniha nenese patřičné církevní imprimatur, tak autorova erudovaná osobnost dává záruku nejen jeho odborné autentičnosti, ale i věrohodnosti samotného díla. K tomu lze přidat, že publikace prošla recenzním řízením, které zaštiťují zahraniční profesori, kterými jsou prof. ThDr. PhDr. Stanislav Stolárik, biskup rožňavský a ks. prof. dr hab. Jan Zimny, polský katolický teolog.

Závěrem chci svému spolubratrovi v kněžské službě poděkovat za jeho ochotu spolupodílet se i tímto literárním způsobem na růstu Božího království, a to i přes nesnadné koronavirové období, kdy na faře v Novosedlicích psal řádky, které my dnes máme možnost číst. Vždyť z minulosti dobře víme, že zrovna kněží, působící v roli faráře, dělali touto bohuhlou činností duchovní osvětu a byli průkopníky vzdělanosti národa, projevuující se v rozpoznání věčného dobra.

Kéž i tato kniha najde své vděčné čtenáře, kteří ocení její rozsah a originalitu, jak ve svém úvodním slovu mimo jiné poznamenal i generální ředitel Národní knihovny ČR, PhDr. Martin Kocanda, Ph.D.

P. ThLic. Marcin Saj, bllinský arciděkan
okrskový vikář teplického vikariátu

Titul: Etika 2

Autor: Patrik Maturkanič

Vydavatelství: Vysoká škola aplikované psychologie v Terezíně

Rok vydání: 2020

Vazba: lepená vazba (lamino), 166 stran

Objednávky na:

catalog.dltm.cz/web/farnosti/1613;

vsaps.cz/publikace/

Svatá Zdislava slaví 800 let hudbou

Pomalou končí rok 2020. Bohužel ho kvůli pandemii viru covid-19 bude mít zřejmě mnoho lidí spojený se slovy - nemoc, omezení, strach, nejistota. Když jsme v únoru tohoto roku začali pracovat na nové kantátě, která by přispěla k plánovaným oslavám kulatého výročí patronky litoměřické diecéze, neměli jsme ještě ani tušení o tom, co všechno nás tento rok čeká, jaké dosud těžko představitelné události se odehrají, jak bude omezena naše svoboda, jak bude nabourán náš každodenní život.

Na jednu stranu je to možná potměšilá hra osudu, na druhou stranu velice příznačná okolnost, že 800 let od předpokládaného roku narození této české světičky, svaté Zdislavy z Lemberka a Křižanova, si připomínáme právě v tomto roce. Když sledujeme obětavé nasazení lékařů, zdravotních sester, personálu v domovech důchodců a mnoha dalších lidí, jistě si o to více vzpomeneme na odkaz paní Zdislavy, která péčí o chudé, nemocné a zraněné zasvětila svůj sice krátký, ale velmi naplněný život.

Dnes už se bohužel nedozvíme, kdy a kde se přesně narodila, jakou měla podobu, zda na Lemberku opravdu pobývala, ani co bylo příčinou její smrti v mladém věku. Historických pramenů je bohužel poskrovnu. O to podivuhodnější je, jak nesmírně živý odkaz nám do dnešních dnů zůstává, kolik poutníků každoročně přichází do baziliky v Jablonném v Podještědí k jejímu hrobu, kolik institucí nese její jméno, kolik různých autorů se snažilo z těch mála dochovaných indicií přispět k vytvoření jejího obrazu.

I my jsme se nechali unášet na vlně představitivosti, několikrát jsme navštívili romantické okolí zámku Lemberka, které je dnes už samozřejmě na hony vzdáleno tehdejšímu neprostupným a nebezpečným pohraničním hvozdom. Naším cílem ovšem nebyla historická věrnost, naším záměrem bylo především představit lásku, kterou Zdislava měla v srdci - lásku ke svému muži, ke svým dětem, ke svým poddaným, ke všem lidem... I proto dostala kantáta název "Já vládnu pouze láskou".

Jedná se o sedm hudebních a pět recitovaných čísel, ke spolupráci jsme přizvali dvacítku nadšených a ochotných zpěváků ze všech koutů naší země - stejně jako loni, kdy jsme hudbou v rámci Národní pouti do Říma oslavovali výročí Zdislaviny současnice Anežky České.

Tentokrát zpěváky doprovází smyčcový kvintet, mluveným slovem a závěrečnou árií přispěla výborná liberecká herečka Karolína Baranová.

Bohužel zmiňovaná pandemie koronaviru naše plány poněkud nabourala, v srpnu se nám alespoň podařilo ve studiu ČRo Sever natočit CD s nahrávkou. Plánované televizní natáčení v okolí Lemberka ve spolupráci s TV Noe a několik koncertů jsme bohužel museli odložit na příští rok. Pevně věříme, že v květnu 2021 už situace umožní potěšit posluchače na přesunutých oslavách v Jablonném i na dalších místech v diecézi.

Pokud si chcete čekání na koncerty a na televizní film zkrátit, budeme moc rádi, když naši snahu podpoříte zakoupením CD, kde vedle kantáty najdete jako bonus i tři písně z loňské pouti do Říma s novými českými texty.

Více informací, kompletní libreto, seznam prodejních míst a objednávku CD za 179 Kč najdete na našem webu www.ceskenebezari.cz, případně je možné si nahrávku objednat na čísle 776 430 601.

Dovolte nám, abychom pozvali všechny, kteří mají chuť poslouchat, na procházku majestátní lipovou alejí, k výhledu ze zámekské věže na krásný kraj Lužických hor, aby se spolu s námi sklonili nad studánkou s dobrou léčivou vodou a vrátili se o několik staletí zpět se vzpomínkou na Zdislavu...

Jan Matoušek & Jan Zástěra,
autoři skladby

Kantáta „Já vládnu pouze láskou“ byla také hlavním bodem programu tradičního Adventního koncertu Ústeckého kraje, který se letos konal v chrámu sv. Mikuláše v Lounech. Bohužel poprvé bez účasti diváků, přičemž smíšený sbor musel kvůli platným opatřením zastoupit čtyři sólisté. Na druhou stranu si až do Vánoc můžete záznam z tohoto koncertu spolu s úvodním slovem p. biskupa Baxanta vychutnat na zmíněném webu www.ceskenebezari.cz

Příběhy apoštolského vyznání víry

Rád bych se ještě jednou zastavil u mytologie okolních říší, které měly na Izrael, jeho kulturu i náboženský svět nesporný vliv. Samozřejmý je vliv „negativní“, ve kterém se musel věřící Izrael vymezit vůči náboženským systémům okolních národů, se kterými byl nutně v kontaktu. V Bibli tak nalézáme velice často odmítání jiných náboženských kultů, vymezování se vůči nim, odmítání, boj proti nim... Nicméně i to je jasným znakem vlivu. Vlivu, který podněcuje otevření nových obzorů víry v Hospodina, který otvírá nová témata chápání Hospodinova vztahu k národu, k člověku. Vezměme si třeba silný kult bezprostředních okolních národů, nakonec nejsilnější kult pěstovaný i na samotném území Zaslíbené země před příchodem Izraelitů. Je to kult plodnosti, který je v Bibli nazýván „baalismem“. Baal je pro okolní, ale i domácí předizraelské obyvatelstvo především bohem plodnosti. Zajišťuje plodnost polí, zemědělství, stád domácích zvířat, i plodnost lidskou, tedy schopnost plodit zdravé, silné děti... Náboženský kult se pak dost točil kolem „posvátné prostituce“. Ženy, které byly zasvěceny jako kněžky boha plodnosti a jeho božské partnerky lšary, se zdržovaly v posvátných okrcích, či přímo v chrámech, a vrcholný projev jakési pohanské liturgie kultu plodnosti byla prostituce. Ta ale měla pevná pravidla, muž, který vcházel do prostoru kultu a následně strávil noc s kněžkou božstev plodnosti, se musel na tento „liturgický úkon“ připravit, aby si co nejplněji uvědomoval a i vnitřně prožíval, že se nejedná o ukojení sexuálního pudu, ale o službu hlavnímu božstvu země. Že tím probouzí božské síly plodnosti, které nejsou „majetkem“ tvorů, tedy ani lidí, ale které jsou projevem božského požehnání, božského daru. Samozřejmě je tato praxe velice zneužitelná, Bibli je naprosto zásadně odmítaná, pranýřovaná jako hřích po všech stránkách. Přesto ale Bible jednoznačně potvrzuje, že „plodnost“ je podstatou života, podstatou lásky. Tedy jádro je společné, ale praxe je diametrálně odlišná. Plodnost, sexualita, se nesmí stát podle Bible bohem sama o sobě, je darem Božím, ale nemá božský charakter. Pramen plodnosti je jedině Hospodin, který je Duch. Neviditelný, neuchopitelný, nepojmenovatelný, prostě tajemný a vysoc transcendentní Duch. Tedy liturgické projevy proseb o plodnost úrody, stád dobytka či lidských rodin musejí směřovat k duchovnímu základu, ne k tělesnému projevu. Tím pádem bylo naprosto nutné praxi posvátné prostituce jako celek odmítnout. Že však tento kult v Izraeli, mezi samotnými služebníky Hospodina, dlouho přežíval, o tom máme doklady nejenom z archeologie, ale i ze samotné Bible.

VĚŘÍM V BOHA... STVOŘITELE (II.)

Pravděpodobnou souvislost s tímto vlivným pohanským kultem má například příběh Tamar a Judy, či vůbec když je ve Starém zákoně řeč o prostitutce či kultovní nahotě. Samotný pojem „smilstvo“, který má jednoznačně původ v sexuálním chování, je pro Bibli synonymem pro „odpad od Hospodina“. Má tedy hlubokou náboženskou souvislost, jež má základ ve velmi vlivném pohanském kultu plodnosti, který je pro bohoslužebný projev víry v Hospodina nepřijatelný. Tímto delším úvodem jsem chtěl trochu vysvětlit, proč se už podruhé věnuji v souvislosti s obrazy zprávy o stvoření prastarým mytologickým obrazům, symbolům okolních náboženských systémů, které bezesporu musely mít na víru Izraele svůj vliv. Ne vždy jen negativní, mohl být i inspirativní...

Nyní bych tedy rád hodně zjednodušeně nastínil mýty o stvoření z prostoru starověkého Egypta. Ten bývá označován za „kolébku civilizace“. Sem nepatří pouze politické, společenské, filosofické plody této kultury, sem patří též velmi výrazně náboženství této staré civilizace. Na druhé straně byl Izrael zcela nutně ovlivňován náboženskými myšlenkami, obrazy, symboly Egypta. Izrael ležel v jeho bezprostředním pásmu vlivu. Egypt si činil nárok na toto území, na zahrnutí tohoto území do své sféry vlivu i nadvlády. A k tomu biblických 400 let pobývání Izraelitů přímo v Egyptě nemohlo zůstat bez důsledků pro náboženský život Izraelitů,

kterí si tuto vzpomínku zcela nutně nesli do dalších generací svého národa i dlouho po historické skutečnosti samotné. Zcela zásadní příběh o osvobozující moci Hospodinově je líčen v Exodu. Je to nám všem velmi dobře známý příběh o osvobození Božího lidu z otročení Egyptu. Otroctví Izraelitů v Egyptě je v Bibli líčeno po všech stránkách - otročká práce, naprostá závislost na zotročující moci, která zasahuje nejen do vnějšího života otroků, ale velice silně do jejich života vnitřního. Nakonec, a je to velice silná myšlenka biblická, „otročtí“, nesvoboda, nemá pramen ve vnějších podmínkách, ale v těch vnitřních. Zrůdnost egyptského otroctví tkví v násilném nucení otroků k naprostému odevzdání svého vnitřního života do rukou moc vykonávajících otrokářů. A co je v člověku nehlouběji? Myslím, že každý moderní psycholog potvrdí, že je to oblast, která není ovládána přísným lidským rozumem, ale může být uchopena a ovládána jedině tajemstvím, které se dá „vysvětlit“ pouze náboženstvím. To platí samozřejmě i dnes, ačkoliv se nám zdá, že náboženství je mezi lidmi, alespoň u nás, málo přítomné. Uvažme jen horoskopy, astrologická znamení při narození... Je to jistě záležitost mnohem hlubší, než jenom povrchní zábava, komerce, rozptýlení. Je to i dnes velice populární oblast, která ovlivňuje životy mnohých lidí, která je v hloubce spojena s vírou, ne s empirickou jistotou, je to tedy oblast náboženství.

Ale už konečně k egyptským mýtům o stvoření světa. V Egyptě se vytvořily tři náboženské pohledy na stvoření. Jsou svázány se třemi historickými centry moci a kultury starověké říše. První (z Helio-pole) náboženská představa o stvoření zní zjednodušeně následovně: Prvotní „látka“ Nun je božstvo „nicoty“. Má charakter temného, chaotického, mrtvého a nehybného vodstva. Z něho se vynořuje prvotní pahorek („Benben“), z něhož povstává bůh stvořitel Atum se silně slunečními rysy. Samoplozením zrodí božský pár Šova (ovzduší) a Tefnut (vlhkost), který pak zplodí druhý božský pár Geba (země) a Nut (nebeská klenba). Tento božský pár je stále nerozlučně spojen, božští potomci, které plodí, nemohou pro spojení rodičů „ven“. Božský otec Šov odděluje Nut, tedy nebeskou klenbu, od Geba, tedy od země, a neustále drží božský pár oddělený. Zplodí děti mohou „ven“. Jsou jimi Usire a Eset, Sutech a Nebhet. Usire s Esetou jsou božstva života, Sutech s Nebhetou jsou božstva zániku a smrti. Ale právě v této své naprosté rozdílnosti vytvářejí a vládnou životu lidí. Můžeme možná kroutit hlavou, jakou to má souvislost s biblickou zprávou o stvoření. Ale souvislosti jsou zjevné: Prvotní bezedné,

PROSINEC

Starobylá farnost Postoloprty, jejíž počátky jsou spjaty s existencí benediktinského kláštera zničeného husity v roce 1420, byla z rozhodnutí tehdejšího pražského arcibiskupa Jana Mořice Gustava z Manderscheid-Blankenheimu (celý Žatecký kraj patřil až do roku 1784 do pražské arcidiecéze) dne 1. prosince 1740, tedy před 280 lety, povýšena na děkanství. Prvním postoloprtským děkanem se tak stal Jakob Johann Endler, který jako duchovní správce této farnosti působil v letech 1737–1754, a právě v té době byl také postaven nový děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie.

Počátky duchovní dráhy kanovníka pražské metropolitní kapituly a rodáka ze Slatiny na Novojičínsku (narozen 8. listopadu 1882) Lva Otty Stanovského jsou překvapivě spjaty s litoměřickou diecézí, kde dokončoval svá teologická studia a v několika farnostech (Mnichovo Hradiště, Liblice, Semily) působil jako kaplan. Později byl vychovatelem dětí Františka Ferdinanda d'Este, a to až do počátku 20. let, kdy s nimi pobýval na zámku v Děčíně. Následně působil jako vicerektor pražského kněžského semináře a stal se kanovníkem metropolitní kapituly a významným představitelem charity. Během heydrichiády byl zatčen, následně odsouzen k trestu smrti, ale díky četným intervencím mu byl trest změněn na dlouhodobý žalář. Po osvobození se ještě vrátil do Prahy, avšak již 5. prosince 1945, tedy před 75 lety, podlehl následkům věznění.

Dlouholetý úspěšný pedagog a litoměřický kanovník Josef František Hurdálek byl jmenován litoměřickým biskupem 17. června 1815 a 18. prosince téhož roku, tedy před 205 lety, jej v této funkci potvrdil také papež Pius VII. Hurdálekův poměrně krátký episkopát je především spojován s aférou tzv. bolzanistů, tedy následovníků originálního filozofa Bernarda Bolzana, v pedagogickém sboru litoměřického kněžského semináře, v jejímž důsledku v roce 1822 rezignoval na post litoměřického biskupa a zbytek svého života strávil v ústraní v Praze.

Děkanský kostel Nalezení sv. Kříže v Dubé na Českolipsku je na poměry tohoto městečka poněkud předimenzovanou stavbou. Příčiny této skutečnosti je třeba hledat ve stavebních tohoto chrámu, jimiž byli František Karel Rudolf Sweerts-Sporck a jeho manželka Anna Kateřina, dcera známé a extravagantní postavy českého baroka Františka Antonína Šporka. Tito manželé slíbili za uzdravení jejich syna Jana Kristiána založit nový klášter řádu servitů a původně počítali s jeho zřízením právě v Dubé, kde započali se stavbou velkého kostela. Nakonec se sídlem servitského kláštera staly Konojedy u Úštěka a ne zcela dokončený kostel (dodnes mu chybí původně zamýšlené zakončení věží báními) byl 21. prosince 1760, tedy před 260 lety, vysvěcen (benedikován) mladoboleslavským děkanem a okrskovým vikářem Carolem Rossim.

Oproti tomu „pouze“ 120 let letos uplynulo od úmrtí litoměřického kanovníka a generálního vikáře Františka Demela. Tento rodák z Kololeče u Třebenic se po vysvěcení na kněze v roce 1848 vrátil jako kaplan do své rodné třebenické farnosti. Již po čtyřech letech si jej však biskup Augustin Bartoloměj Hille vybral za svého osobního sekretáře a ceremoniáře. Tato funkce, v níž působil až do biskupova úmrtí v roce 1865, jej nepochybně nasměrovala k další kariéře. Záhy po Hilleho skonu byl jmenován kanovníkem litoměřické katedrální kapituly, působil při biskupském soudu a zastával rovněž úřad kancléře. Po úmrtí biskupa Frída byl Demel pro období sedisvakance (období do nástupu nového biskupa), jmenován kapitulním vikářem, tedy dočasným správcem diecéze. V 90. letech 19. století se stal generálním vikářem a předsedal také biskupskému soudu, roku 1899 však na většinu svých úřadů ze zdravotních důvodů rezignoval a zemřel 26. prosince 1900.

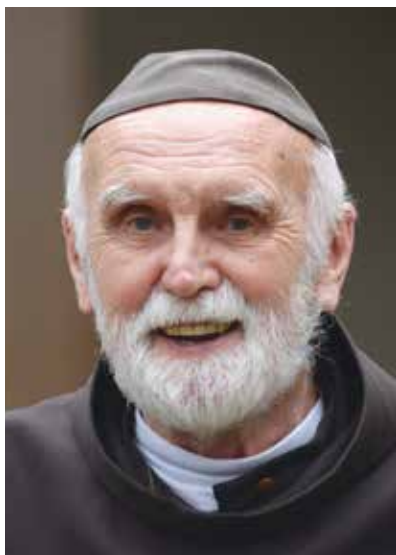
Mgr. Martin Barus

bezbřehé, temné a mrtvé vodstvo („propastná tůň“ Bible); Bůh tvoří světlo (v Egyptě zásadní stvořitel-ská role božského slunce); „zdvihá“ nebeskou klenbu, aby vytvořil prostor pro život na zemi; všude kolem je nekonečné vodstvo (stejný obraz světa)... Mohli bychom pokračovat i v dalších „podobnostech“ obrazů vzniku světa, ale jmenované jsou zvlášť výrazné. Druhý stvořitel'ský mýtus (z Memfidy) kreslí trochu odlišný obraz: Na „počátku“ je chronologicky obojí: neohraničené mrtvé vodstvo a božstvo Ptah. Ptah je „ten, který odlišuje“, tedy ustanovuje a vnáší do prvotní hmotné nicoty řád nutný k životu; Ptah je „řemeslník“, tedy stvořitel nových skutečností. Avšak způsob, kterým tvoří, je velmi podobný biblické zprávě. Ptah nejdříve „zformuje“ myšlenku ve svém srdci, následně ji vysloví, a bezprostředně po vyslovení se myšlenka stává skutečností. Až zarážející podobnost. Vezmeme si velkolepé rozjímání o „počátku“, tedy o stvoření, z prologu Janova evangelia: Na počátku bylo Slovo, to slovo bylo u Boha, to slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a život byl světlo lidí. Je to hluboká meditace související s biblickou zprávou o stvoření, kde „Bůh řekl „bud“... a bylo...“ Bůh Hospodin tvoří svět a jeho části slovem. Chromující souvislost, když uvážíme, že memfidský mýtus byl patrně zapsán minimálně 1000 let před zapsáním biblické zprávy o stvoření. Třetí starověký egyptský mýtus o stvoření (z Hermopole) má následující podobu: Božstvo moudrosti Thovt tvoří svět z pralátky Noun (jako u předchozích mýtů). Tato pralátka je však charakterizována mnohem diferencovaněji než u předchozích mýtů (neohraničená vodní mrtvá temnota). V Hermopolském mýtu tvoří pralátku 4 páry božstev, každý z párů pak vyjadřuje určitou „představitelnou“ skutečnost: - prvotní vody (Nun a Naunet), - síla záplav (Heh a Hauhet), - tma (Kek a Kauket), - skrytý pohyb, síla (Amon a Amaunet). Tyto zbožštělé „vlastnosti“ prvotní hmoty se v určitém okamžiku dostanou do divokého „víru“. Nastane exploze obrovských sil. Z exploze povstal prvotní plamenný pahorek. Pahorek byl tak „nabitý“ energií, že „zrodil“ slunce. A pak pokračovalo stvoření v režii mytologického Thovta stvořitele. I zde jsou určité obrazové souvislosti s biblickým vyprávěním. Jedna vzdálenější souvislost je v symbolice čísel. V egyptském mýtu hraje významnou roli číslo „4“. Je symbolem

„plnosti“, celistvosti (4 světové strany, 4 útroby, symboličtí nositelé života, vyňaté z mrtvého těla mumifikovaného, byly pečlivě uloženy pro možnost posmrtného života, střezili je 4 synové boha Hora...). Podobně je tomu u symbolického významu čísla „3“ z helipolského mýtu, kde „3“ znamená sílu, moc, posvátnost, mnohost. „4“ a „3“ jsou nositeli významné symboliky též pro Bibli. „4“ podobně jako v Egyptě symbolizuje „plnost“ země (4 světové strany), „3“ symbolizuje Hospodina, jeho všemohoucnost. Ve vyprávění o stvoření nese základní symboliku číslo „7“, - spojení světa lidí a světa Boha. Tedy posvátné číslo plnosti, které je též základem pro počítání času – 7. den, který je hlavním a zároveň posvátným mezníkem v počítání času. Toto číslo má kořeny již v počátcích, ve stvořitel'ském aktu Hospodina.

Proč je to všechno důležité? Jestliže popis pravdy víry o stvořitel'ské moci Hospodina používá všeobecně vžitě představy, které jsou starší, než biblické zjevování Hospodina (Abrahám, Mojžíš), a které jsou všeobecnou blízkovýchodní představou o uspořádání světa, potom z toho lze vyvodit, že obrazy a symboly v tomto vyprávění nejsou podstatou zjevení pravdy o stvořitel'ské moci Hospodina, ale „pouze“ prostředkem pro názorné vysvětlení duchovní pravdy víry. Přijetí pravdy víry, že „Bůh stvořil tento svět“ není otřesením výsledky empirických přírodních věd (svět nevznikal v 6 dnech, nebeská klenba není pevný příkrov, nad kterým jsou nekonečné vody praoceánu, říše Hospodina se nedá místně situovat „nahoru“, ani říše mrtvých se nedá umístit „dolů“...). Tedy že je opravdu do určité míry potřebné znát životní souvislosti doby, kdy posvátné texty vznikaly, aby bylo správně pochopeno i poselství, které se někdy za „nepřijatelnými“ konkrétními obrazy (např. Hospodin nařizuje vybit vše živé v Jerichu, povinnost Božího lidu je zcela nemilosrdně tento akt provést jako bohoslužbu uctívající Hospodina milosrdného a milostivého, Pána a udržovatele života svého tvorstva) skrývá. U zprávy o stvoření tou podstatnou pravdou víry není přírodovědný obraz světa, ani chronologický průběh vznikání nových skutečností, ale: „Pravý a živý Bůh stvořil z lásky tento svět“.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

„Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst...“

Lk 25, 34-35

Zemřel P. Antonín Pavel Kejdana OFM

* 3. 1. 1932
† 8. 12. 2020

Narodil se 3. ledna 1932 ve vesnici Nížký Dřevíč (dnes Velký Dřevíč) u Hronova v katolické rodině. Měl čtyři sourozence, z nichž jeden zemřel v útlém věku. V roce 1945 nastoupil na gymnázium v Broumově, ale po pár měsících přešel do Náchoda, kde dokončil studia maturitou v roce 1951. Už tehdy měl v sobě touhu studovat teologii, ale nastoupil do gumárenského podniku Rubena Náchod, poté pracoval na stavbách v Hronově a Harrachově.

V roce 1953 nastoupil dvouletou vojenskou službu, pro svůj nevhodný kádrový profil u Technických praporů, nástupců PTP. Díky P. Titovi Hanušovi s bratrancem Pavlem Genrtem (br. Tomášem) poznali františkány.

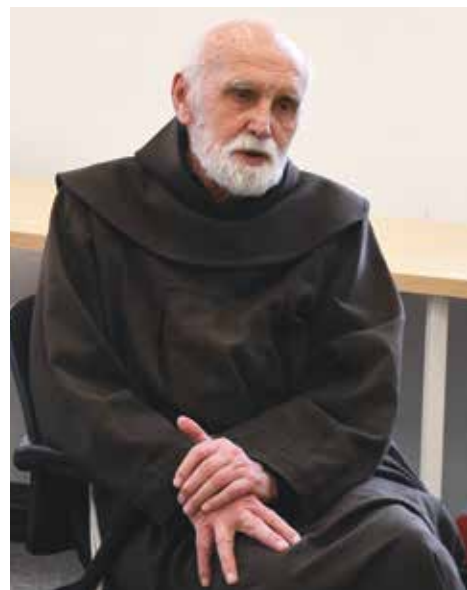
V roce 1957 spolu odešli do Roztok u Prahy, kde pracovali někteří františkáni na stavbě. Po tajné oblačce 9. června 1959 v kostele na Levém Hradci, kde přijal jméno Antonín, po roce složili první sliby 6. září 1960. Pak se načas cesty bratranců rozdělily. Antonína v roce 1961 zatkla StB, po šesti měsících vazby ho soud odsoudil ke třem letům vězení, po odvolání byl trest snížen na dva roky. Na svobodu se dostal na Novotného amnestii 9. května 1962. Věčné sliby složil 28. srpna 1963. Kněžské svěcení přijal tajně opět s br. Tomášem v červnu 1968. Roku 1969 se oba stali členy první obnovené františkánské komunity vzniklé na faře ve Vrchlabí pod vedením P. Jana Baptisty Bárty.

Po zrušení komunity za nastupující normalizace roku 1970 Antonín ještě nedlouho působil v blízkém Dolním Lánově, než musel roku 1971 opustit hradeckou diecézi.

Odešel do litoměřické diecéze opět za br. Tomášem, který dostal na starosti farnosti v Hrádku nad Nisou a okolí. Antonín řadu let oficiálně pracoval jako údržbář u řeholních sester Panny Marie Jeruzalémské v Chrastavě, kterým tak mohl sloužit i jako kněz. Později spravoval farnosti v Raspenavě (1986) a ve Vysokém nad Jizerou a okolí (1987–89). Na jaře roku 1989 se po dalším odebrání státního souhlasu stal představeným tajné komunity františkánů v Liberci, kde také prožil návrat svobody. Františkáni následně dostali do správy farnosti na periferii Liberce (Vratislavice, Rochlice, později obnovenou farnost Ruprechtice). Tento kraj se s výjimkou let 1997–2003, kdy byl představeným konventu v Uherském Hradišti, stal jeho plodným doživotním působištěm.

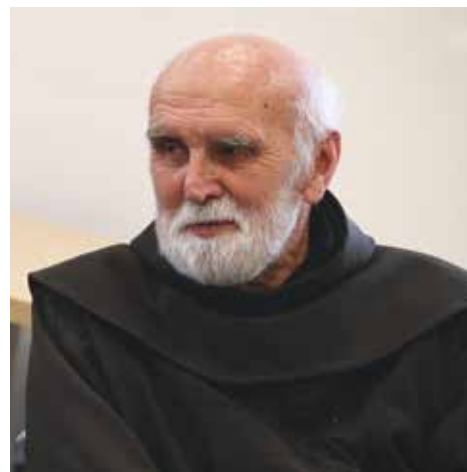
Díky řadě různých profesí a prací, kterými v životě prošel, měl vždy blízký vztah k nejrůznějším činnostem, od technických po ty nejprostší. Velmi mu ležela na srdci františkánská strohost a chudoba, měl také vždy otevřené srdce pro lidi bez domova a ostatní potřebné.

Zemřel 8. prosince 2020 v domě bratří v Liberci.

Poděkování za život otce Antonína se uskutečnilo při zádušní mši svaté v kostele sv. Antonína Paduánského v Liberci-Ruprechticích v sobotu 19. prosince 2020. Poté byl uložen do hrobu bratří na ruprechtickém hřbitově.

Mši svatou přenášela živě na svých stránkách farnost Ruprechtice. V neděli 20. prosince 2020 bylo za otce Antonína slouženo rekviem v kapli Panny Marie U obrázku.

At' Pán přijme do své radosti svého věrného služebníka Antonína R.I.P.

Foto: D. Faustus

Zprávy z diecéze

Zádušní mše za krále Karla IV. v litoměřickém hradu

Generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Dáviděk sloužil v sobotu 28. listopadu 2020 v kapli gotického hradu v Litoměřicích zádušní mši za českého krále a římského císaře Karla IV. Bohoslužba se konala u příležitosti výročního dne panovníkovy smrti (29. listopadu 1378). Probíhala v místech hradní gotické kaple, kde se zřejmě císař modlil při své návštěvě Litoměřic. Generální vikář poukázal na přínos císaře Karla IV. pro Litoměřice, kdy nechal zřídit kapitulní děkanství, kapitulou obdařil mnohými vinicemi a statky a rozšířil počet kanovníků až na dvánáct členů. Vyzdvihl též potřebu myslet také na naše dnešní politické představitele, modlitbu za ně a jejich počinání.

Foto: D. Faustus

Připomínka přítomnosti Karla IV. v litoměřickém hradu se koná každoročně již od roku 2013 a letos poprvé se pro zájemce přenášela on-line na sociálních sítích.

V neděli 29. listopadu 2020 byly požehnány adventní věnce

Touto nedělí byla zahájena doba adventní. V mnoha kostelech a kaplích litoměřické diecéze byly požehnány adventní věnce a byla zažehnuta první ze čtyř adventních svíci. Adventem začal nový liturgický rok. Jedná se o období čtyř nedělí před Vánocemi, proto čtyři adventní svíce. Kromě adventních věnců, které jsou určeny pro kostel, věřící přinášejí na požehnání také adventní věnce, které potom mají ve svých domovech. Kéž letos prožijeme radostný advent.

Fotogalerii ze žehnání v různých místech litoměřické diecéze si můžete prohlédnout na str. 27.

Svatý Mikuláš navštívil litoměřickou biskupskou kurii

V pátek 4. prosince 2020 navštívil svatý Mikuláš se svým doprovodem litoměřickou biskupskou kurii. Nejprve zavítal do kanceláře litoměřického biskupa a poté prošel i ostatní kanceláře. Svatý Mikuláš slíbil, že se bude za všechny přimlouvat u Pána Boha a poté, když se občerstvil nápojem,

vydal se zase dál navštívit další hodně lidí. Kéž je na svých cestách potká. Fotografie najdete na str. 27.

Notebooky pro rodiny

Foto: D. Faustus

V pondělí 7. prosince 2020 převzal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant deset notebooků, které biskupství litoměřické získalo s podporou T-Mobile. Biskup je předá Schrödingerovu institutu a potřebným rodinám, aby jejich děti měly usnadněný přístup k distanční výuce.

Litoměřický biskup přispěl studentům UJEP

Ve čtvrtek 10. prosince 2020 se litoměřický biskup Mons. Jan Baxant setkal se studentkou zdravotních věd Annou Viktorií V. z ústecké Univerzity Jana Evangelisty Purkyně a předal jí jednorázový příspěvek na studium. Tento příspěvek uděluje litoměřický biskup vedle cen rektora UJEP vybraným studentům. Minulý týden předal litoměřický biskup podobné jednorázové příspěvky třem studentům a to sice dvěma z filozofické fakulty a jednomu studentovi zdravotních věd. Celkem se tedy jedná o čtyři takové příspěvky. Studentka Anna Viktorie V. se nemohla z důvodu nemoci zúčastnit přebírání příspěvku v Ústí nad Labem a proto navštívila biskupa Jana Baxanta v jeho rezidenci tento týden. Lze popřát všem studentům, aby i přes tento čas, který studium ztížil, vytrvali na cestě vedoucí k dosažení vzdělání.

Redakce

Foto: D. Faustus

30 let od úmrtí augustiniána, br. Jiřího Marady

Bratr Jiří Jarolím Marada se narodil 23. prosince 1907 v Místříně u Kyjova, vyučil se krejčím a v roce 1934 vstoupil v Praze k augustiniánům. Rok noviciátu prožil v České Lípě a od roku 1941, kdy složil věčné sliby o Svátku Všechny svatých, trvale pracoval v České Lípě.

Za okupace se staral o klášterní hospodářství. Po záboru kláštera v roce 1950 a po internaci pracoval jako horník ve svém rodném kraji v Ratíškovcích. V roce 1969 se vrátil do České Lípy, kde se osvědčil jako svědomitý a obětavý kostelník.

Zemřel 16. prosince 1990, poslední rozloučení s ním bylo 2. ledna 1991 v kostele Všechny svatých, uložen byl do řádové hrobky v Praze na Olšanech.

Jeho přátelé a pamětníci na něho s láskou vzpomínají jako na nesmírně pracovitěho a všestranného člověka, který díky své původní profesi krejčího šil a opravoval liturgické oděvy a plátna do kostelů.

Nápomocný byl ale také na všech stavbách a opravách v mnoha kostelích litoměřické diecéze: Česká Lípa, Bakov, Lobendava, Holany, Jezvě, Volfartice, Slunečná a všude tam, kde bylo třeba.

Vzpomínku redakci zaslal Mgr. MgA. et MgA. Štěpán Policar
Foto: osobní archiv Š. Policera

- PERSONALIE -

Změny v ustanovení v poslední třetině roku 2020

Vzhledem k úmrtí R.D. Josefa Rouska byl s účinností od 12. října 2020 administrátorem excurrento (resp. v některých případech administrátorem excurrento in spiritualibus) jím spravovaných farností jmenován kanovník Rudolf Repka, jehož ustanovení ve Cvikově a okolních farnostech však zůstalo zachováno. Od 15. října 2020 se R.D. Pavel Andrš stal rektorem Kláštera Hejnice – vzdělávacího, konferenčního a poutního domu. Ostatní jeho ustanovení zůstala v platnosti.

K 1. listopadu 2020 byl novým farním vikářem v Teplicích jmenován salesián P. Michael Martinek SDB.

S účinností od 6. listopadu 2020 došlo ke změně ve správě farnosti Mikulov na Teplicku, kdy R.D. Štefana Pilarčíka ve funkci administrátora excurrento vystřídal R.D. Michael-Philipp Irmer.

Mgr. Martin Barus

Dobrovolníci v době covidové

„Strach z nákazy nemám a pokud můžu, rád pomůžu...“

Dobrovolnické centrum Diecézní charity Litoměřice spolupracuje se Zdravým městem Litoměřice dlouhodobě. Již v minulosti se charitní dobrovolníci podíleli na organizaci akcí pořádaných městem, např. Dny zdraví, O dopravě zdravě hravě apod.

Velmi intenzivní spolupráce pak probíhala na jaře v souvislosti s nastalou koronavirovou pandemií. Dobrovolníci nakupovali seniorům potřebné potraviny, drogerii či léky. Významnou měrou se podíleli při plošném testování na protilátky nového onemocnění covid-19, které se uskutečnilo na Zahradě Čech. „Na přípravu celého testování jsme měli doslova několik hodin. Bez účasti dobrovolníků z Diecézní charity Litoměřice by se akcí nejspíš nepodařilo uskutečnit. Všichni dobrovolníci mají mé uznání, jsem jim velmi vděčná,“ pochvaluje si vztahy koordinátorka Zdravého města Litoměřice Irena Vodičková.

Podzimní vlna koronaviru ukázala, že stále více lidem není pomoc ostatním cizí. Hlásí se noví, kteří nabízí svůj čas a zkušenosti. „Několik dobrovolníků pomáhá Krajské hygienické stanici s trasováním. Své působení našli i v litoměřické nemocnici, jak na zdravotnické, tak i nezdravotnické pozici. Poslední akcí, kterou se nám podařilo díky flexibilitě a ochotě dobrovolníků zorganizovat asi během dvaceti minut, bylo doučování dětí cizinců, kteří mají problém s češtinou a distanční výukou. Dobrovolníků máme v databázi hodně. Ne vždy však pro ně máme uplatnění. I v současné době se dá říct, že čekáme na podněty, kde bychom mohli více pomáhat“, upřesňuje aktuální situaci Irena Vodičková.

Jedním z nezištně podporujících je i pan Vojtěch. S Diecézní charitou Litoměřice spolupracuje již od roku 2013, kdy pomáhal při odstranění škod po povodních. Přes 13 let působí jako dobrovolný hasič, na jaře potřebným zařizoval nákupy, v Domově U Trati v Litoměřicích pomáhal s organizací koncertů pro dobrou náladu a ochotný

pomoci je i nyní. „Strach z nákazy nemám a pokud můžu, rád pomůžu. Je to příjemný pocit, když vidím, jak jsou lidi milí, pozitivní a vděční za pomoc,“ říká pan Vojtěch.

Město Litoměřice každoročně pořádá společenský večer, během kterého oceňuje dobrovolníky. Letošní setkání nezištných pomocníků se zástupci města se odehrálo poslední zářijový den v litoměřickém hradu. Mezi zúčastněnými nechyběli ani ti z Diecézní charity Litoměřice. Celkem Dobrovolnické centrum nominovalo 42 osob. Jednalo se jak o dlouhodobé (např. ženy z Charitního šatníku), tak i krátkodobé dobrovolníky, kteří se podíleli na šití roušek, nakupování seniorům

či v neposlední řadě i na zmíněném testování na Zahradě Čech.

Chod Charitního šatníku Diecézní charity Litoměřice zajišťují rovněž dobrovolnice. „Obchody s oblečením musí být z důvodu vládního nařízení uzavřeny, nás se toto opatření netýká, a proto jsme se rozhodli navzdory rizikům stávající situace Charitní šatník otevřít. Vzhledem k roční době nemůžeme nechat osoby v nouzi bez ošacení, někdy i bot. Provoz Charitního šatníku je však z důvodu bezpečnosti upraven,“ vysvětluje vedoucí Charitního šatníku Diecézní charity Litoměřice Marta Zachová.

Eva Hadašová, DCH Litoměřice

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2021

Každá koruna
pomáhá

Koledníci přijdou. Možná jen ONLINE.

Začátek roku patří již tradičně charitní Tříkrálové sbírce. Nejinak to bude i v roce příštím. S ohledem na situaci spojenou s onemocněním covid-19 není možné určit, jak přesně bude sbírka probíhat. Jedno je však jisté: **Tříkrálová sbírka bude!** Příští ročník bude navíc prodloužen. **Koledování bude probíhat od 1. do 24. ledna 2021.**

V současné době vrcholí přípravy. Pečetí se kasičky, kompletují kostýmy, křídý jsou nachystány k posvěcení. „Pevně věříme, že budeme moci vyjít do ulic a v této těžké době duchovně podpořit naše spoluobčany. Vzhledem k dlouhodobé tradici mnoho lidí koledníky očekává, má pro ně připravené cukroví a koleda je pro ně doslova potěšením. Tříkrálová sbírka bude samo-

zřejmě probíhat v souladu s vládními nařízeními a pokyny krajské hygienické stanice,“ říká koordinátorka Tříkrálové sbírky Diecézní charity Litoměřice Šárka Hájková.

Novinkou pro rok 2021 je **ON-LINE koleda**. Ta bude probíhat na webových stránkách sbírky www.trikralovasbirka.cz.

„Zde se pokusíme návštěvníkům zprostředkovat stejný zážitek, jako když koledníci zazvoní u jejich dveří. Proběhne koleda, dárce budou moci přispět libovolnou částkou a přijmout požehnání“, přibližuje virtuální verzi Eva Hadašová, pracovnice Diecézní charity Litoměřice.

V minulosti byly z Tříkrálové sbírky podpořeny projekty v Čes-

ku i zahraničí. Diecézní charita Litoměřice podporuje například přímou pomoc rodinám s handicapovanými dětmi, lidem v hmotné nouzi, Domov na Dómském pahorku v Litoměřicích či zdejší hospic sv. Štěpána. Diecézní charita Litoměřice podporuje i dva projekty v Mongolsku podporující děti z chudých rodin.

Na závěr Hadašová dodává: „*Doufáme, že v lednu budeme ve městech a obcích potkávat tři krále, kteří na dveře Vašeho domu budou moci napsat požehnání K+M+B+Christus mansionem benedicat: Kristus požehnej tomuto domu.*“

Eva Hadašová,
Diecézní charita Litoměřice:

CHARITA ČESKÁ REPUBLIKA

charita.cz

Podpořte adresně **převodem na účet**

44665522 / 0800 VS 90619

Pošlete DMS na číslo 87 777

Pošlete jednorázovou nebo trvalou DMS ve tvaru:

DMS CHARITAPOMOC 30, 60 nebo 90

DMS TRV CHARITAPOMOC 30, 60 nebo 90

Veřejná Sbírka pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci! je určena na přímou finanční pomoc lidem, kteří kvůli pandemii onemocnění covid-19 a s tím spojenými vládními opatřeními přišli o peníze nutné k zajištění základních životních potřeb. Vybrané peníze budou použity na přímou pomoc lidem v nouzi, v kritické životní situaci, dětem a matkám s dětmi, těžce nemocným, lidem bez domova a bez přístřeší, opuštěným nebo starým lidem, kteří se v této výjimečné situaci ocitli v tísní.

Za všechny potřebné moc děkujeme za vaši pomoc!

Zdroj: charita.cz/jak-pomahame/doma/koronakrize/

**karmelitánské
nakladatelství**

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

365 dní s papežem Františkem

Ranní promluvy od Svaté Marty

Ranní promluvy papeže Františka z Domu sv. Marty jsou pojem. Obsahují silné myšlenky, konkrétní příklady a krátká duchovní povzbuzení, která se člověku dostanou pod kůži. Papež se nebojí žádného tématu. Uvažuje o smrti, hříchu a ďáblu. O korupci, vzájemném pomlouvání i duchu tohoto světa. Úplně nejvíce ale rozjímá o nekonečně milosrdném a milujícím Bohu. Učí nás dívat se na svět s pokorou, milovat druhé s trpělivostí, odpouštět, s radostí sloužit a s nadějí kráčet i temnými dny. Udělejte každý den jeden malý krůček k velké proměně srdce.

400 stran, vázaná, 389 Kč

Stéphanie Combeová

Máma odchází do kláštera!

Kláře bude zanedlouho čtyřicet. Doma má chápajícího manžela a tři zdravé zlobivé děti. Ženu se sklonem k perfekcionismu zmáhají úkoly v práci, povinnosti doma i závazky, které na sebe vzala navíc v zaměstnání a farnosti. Potřebovala by na chvíli vypnout, vyčistit si hlavu, zkrátka „dobít baterky“. Jako řešení se nabízí týdenní duchovní pobyt v klášteře. . . Je to dobrý nápad? Bude se umět, aspoň na týden, oprostit od starostí o své blízké? Koho potká a co si od ostatních vyslechne? Jaké podněty se překvapivě dotknou jejího srdce? A bude si tato zdravě skeptická žena i nadále řídit svůj uspěchaný život sama, nebo pustí k dílu i neviditelnou ruku Hospodina? Humoristicky laděná novela s půvabnými postřehy ze života zaujme ty, kdo ve středním věku přicházejí o iluze, ale nechtějí vyhořet a ztratit ideály. Potěší ty, kdo se účastní duchovních cvičení a obnov.

144 stran, brožovaná, 249 Kč

Modlitební knížka – dárková vazba

Základní a tradiční katolické modlitby

Pramenem každé modlitby je žití našeho srdce po živém Bohu. Modlitba neomezuje naši svobodu ani nemůže být něčím nařízeným. Je to naopak mocná vnitřní vzpruha, která dává našemu jednání správný směr. Dárkové provedení modlitební knížky vázané v umělé kůži. Na frontispisu reprodukován obraz El Geca „Modlíci se Kristus“ z NG. Dvojbarevné provedení usnadňuje čtenářům orientaci.

200 stran, vázaná, 299 Kč

„Karmelky“ s citáty sv. Terezie z Lisieux

Novinka! Mléčné karmelky (krowky) s citáty sv. Terezie z Lisieux. Sladká pozornost, která potěší tělo i duši. Vhodné jako vánoční či mikulášský dárek!

99 Kč, hmotnost 0,275 kg

Salesiánské středisko
Štěpána Trochty -
dům dětí a mládeže

výtvarná soutěž

9. ROČNÍK VÝTVARNÉ SOUTĚŽE

NAMALUJ SVÉHO ANDĚLA

Téma : NÁŠ DOMÁCÍ ANDĚL

2. listopadu 2020

15. ledna 2021

SOUTĚŽNÍ KATEGORIE

I. kategorie:	děti předškolního věku
II. kategorie:	žáci 1. stupně ZŠ
III. kategorie:	žáci 2. stupně ZŠ, studenti a dospělí

Obrázky ve formátu A3, A4 nebo výrobky z textilu, keramiky i jiných materiálů doručte poštou do 15. ledna 2021 na adresu organizátora soutěže:

Salesiánské středisko Štěpána Trochty, Rovná 277, 415 01 Teplice.

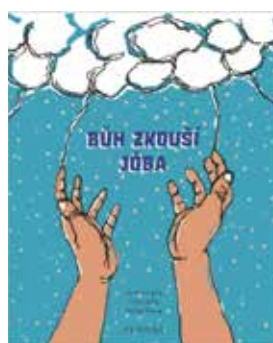
Obrázek či výrobek musí být z rubu označen:
soutěžní kategorie, jméno autora, škola, kontakt, tj. telefon, e-mail.

CENY DO SOUTĚŽE VĚNUJE:

Simply-T
VÝTVARNÉ POTŘEBY

Pro více informací
Salesiánské středisko Štěpána Trochty
Přihlasťte se na: salesiani.teplice.cz

Více informací o činnosti salesiánů v Teplicích a soutěži je možné najít na:
www.salesianiteplice.cz

Knižní Nabídka **Nakladatelství MEANDER** najdete na: **meander.cz**
Manamana je edice nakladatelství Meander zaměřená na vyprávění biblických příběhů ilustrovaných velmi mladými výtvarníky. V edici manamana nepředkládá Meander biblické texty dětskému čtenáři za každou cenu, tedy i za cenu nepřiměřeně velkého zjednodušení nebo zastření původního smyslu textu, ale snaží se o úpravy citlivé a k dětskému čtenáři empatické. Věříme, že edici manamana přispíváme nejen k radosti ze čtení a poznávání, ale také k povědomí o základech evropské vzdělanosti a humanismu, na nichž stojí naše civilizace... Kniha vyšly s laskavou podporou Státního fondu kultury České republiky a nadace Sekyra Foundation.

Díky vašim darům a vaší podpoře bude moci hospic i nadále poskytovat své služby v takovém rozsahu a kvalitě, která je potřebná pro všechny, kteří jsou na konci své životní cesty. Naším cílem je, aby naši nemocní mohli prožít závěr života důstojně, bez bolesti a v náruči svých nejbližších.

PODPOŘTE JAKÝMKOLIV DAREM NÁŠ HOSPIC NA
WWW.HVEZDA.PROHOSPIC.CZ

Zasílat dary můžete také na účet číslo:

0000532525/0300, variabilní symbol 20

Vaše příspěvky využijeme na zajištění hospicové péče v lůžkovém i domácím hospici.

Společenství z Křešic u Litoměřic spolu s místním duchovním správcem P. Jaroslavem Strížem zve všechny, kdo chtějí adorovat a prožívat mariánsky laděný modlitební program, na **pravidelné sobotní celonoční adorace**, které se konají **každou sobotu od 19.30 hod. do ranních hodin** v křešickém kostele sv. Matouše.

Do Křešic existuje, kromě příjezdu po silnici, také dobré vlakové spojení.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Jungmannovo náměstí 18

110 00 Praha 1

Tel.: 224 818 757

Zofia Kossaková

Beze zbraně

Ve svém románu *Beze zbraně* se polská autorka Zofia Kossaková vrací do pohnuté doby 12. a 13. století a líčí prostředí, jež tvoří pozadí křížáckých výprav do Svaté země. Na historicko-náboženském podkladu pak rozvíjí několik příběhů tehdejších představitelů náboženské, politické a kulturní Evropy, ať už je to nezáviděníhodný úděl kardinála Pelagia, který svou pýchou a nezkušeností zničí celé křížácké vojsko, či milostný román nového jeruzalémského krále Jana de Brienne s tragickými následky, nebo vrchol slávy a vnitřní přerod slavného trubadúra Viléma Diviniho. Mezi těmito velikány vykresluje méně známý úsek života sv. Františka z Assisi, zakladatele řádu fran-tiškáňů, který nakonec sám a beze zbraně dosáhne toho, co se mnohatisícovým vojskům nepodařilo, když si svou radostí a odvahou získá srdce velkého a obávaného sultána a zachraňuje to, co se zdálo být nenávratně ztraceno.

váz., 440 s., 395 Kč

Elisabetta Fezzi – Gabriele Amorth

Otec Amorth jak ho neznáte

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulínského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

brož., 224 s., 299 Kč

Zofia Kossaková

Úmluva

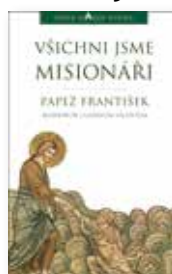

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni.

váz., 464 s., 364 Kč

Papež František – Gianni Valente

Všichni jsme misionáři

Rozhovor s papežem Františkem na téma misijního rozměru církve volně navazuje na encykliku *Evangelii gaudium* z roku 2013. Tentokrát papež hovoří velice osobním tónem a používá mnohé příklady a zkušenosti z vlastního života. Jde mu o to, abychom nezapomněli, že každý máme ve světě své jedinečné poslání, přičemž „bez něho nemůžeme dělat nic“ (srov. Jan 15,5). Misijní poslání křesťanů se nezakládá na lidské výmluvnosti ani na strategiích a metodách, ale na „síle přitažlivosti“, již působí živý Kristus v srdcích lidí: kéž by tak mohl volně působit i skrze každého z nás.

brož., 80 s., cena 135 Kč

Severočeská galerie výjimečného umění v Litoměřicích
si Vás a Vaše přátele dovoluje pozvat na výstavu

Arcidiecézní muzeum Olomouc JAKO HOST Galerie a muzea litoměřické diecéze

10. 12. 2020 – 18. 4. 2021

Zároveň nad výstavou přivítali

J. E. Mons, Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský
J. E. Mons, Jan Bakant, biskup litoměřický

Otevřeno denně kromě pondělí 9–12 a 13–17 hodin
Michalák 7, Litoměřice

Během výstavy budou uplatňována aktuální epidemiologická opatření.

www.galerie-ltm.cz

Alexandro Alari (1510–1605), Etiqueta pod křížem, Florence, 1581, olejomalba na plátně,
litoměřická kapitula sv. Václava v Olomouci

Více o výstavě na webu severočeské galerie: www.galerie-ltm.cz

Pomáháme, radíme, léčíme:
přirozeně, ekologicky,
bez nebezpečných zdravotních zásahů

- při touze po miminku bez umělého oplození
- při potřebě vyhnout se početí bez antikoncepce
- při nepravdivých cyklech a jiných gynekologických problémech s respektem k jedinečnosti každé ženy
- v obtížných životních situacích s úctou k životu

www.cenap.cz

Centrum naděje a pomoci

V Centru naděje a pomoci usilujeme o udržení kultury života. Pracujeme s respektem k přirozenosti a k jedinečnosti každého člověka, chráníme život od početí. Učíme důstojnému způsobu vyhýbání se početí, a proto nepředepisujeme hormonální antikoncepci a to ani tzv. „léčebně“. Při otevřenosti k početí bereme v úvahu přirozeně různou délku cyklu, nepoužíváme stimulaci ovulace a umělé, morálně sporné manipulace a tak nepoškozujeme zdraví žen. A především - přirozeným způsobem počaté děti jsou to nejlepší v perspektivě jejich života i života dalších generací !!!

Více na webu: cenap.cz

V srpnu 2021 se mělo konat Celostátní setkání mládeže (CSM) v Hradci Králové.

Na základě nepříznivé situace ohledně Covid-19 a rozhodnutí biskupů, se CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE přesouvá na SRPEN 2022.

www.celostatnisetkanimladeze.cz

POUTNÍ MÍSTA, UBYTOVÁNÍ, ZAJÍMAVOSTI, POUTNÍ TRASY
NAJDETE NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH
WWW.CIRKEVNITURISTIKA.CZ

Nově zrekonstruovaná fara
ležící v srdci Lužických hor vám nabízí
krásné ubytování v čisté přírodě.

Pojďte s námi zažít Boží klid FARA JÍTRAVA

Tel.: +420 732 716 992

Římskokatolická farnost Jítrava

E-mail: farnostjitrava@seznam.cz

FARA JÍTRAVA, Jítrava, čp. 98, 463 55, RYNOLTICE

www.farajitrava.cz www.facebook.com/farajitrava

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2021 vyjde pět čísel
- cena 1 ks je 30 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na +420 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Odborná spolupráce:** PhDr. Ondřej Bastl. **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).

Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. +420 734 871 023.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění nebo zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Žehnání adventních věnců

Foto: Dominik Faustus, Martin Davídek, Karel Pech

Návštěva sv. Mikuláše na konzistoři

Foto: Martin Davídek

Kostel sv. Jakuba, Litoměřice
rorální mše svatá, advent 2020

Foto: Jitka Kindlová